

THOREGON

73

Arndt Ellmer

ODKAZ VEEGŮ

Přeložil Jiří Pod brášky

1.

Planeta Veeqů 1261 NGL

Obrázky nedávají Bejovi spát. Honí se mu vědomím, jako kdyby v něm byly doma. Snaží se je zapudit, ale mamě. Nedokáže odolat barevnému peklu. Jeho cit se bouří, tělo se chvěje a svíjí a Bejj se s neslyšným křikem uchyluje zpátky do bezpečí svého životního prostoru. Víne se ve spirále těsně nad zemí a stoupá pomalu k nebi k místu, kam smí vkročit až za sto

let. Kolem něj se převalují jeho druzi, obrysy bezradně pokřivené.

„Co je s tebou, Bejji? Jak ti můžeme pomoci?“

„Nahání mi to hrůzu!“

Jeho tělo zmateně mění barvy a zakřivení. Ze spirály vzniká tenká průsvitná plachta, která se schumlá, aby se vzápětí opět rozvinula jako vějíř. Bejj se snese opět skoro až k zemi, docela blízko huňatých šelem s tesáky, hledajících v lesích *Vlasti* maso a krev. Když se Bejj ještě jmenoval Sorbejj a byl malý a nevědoucí, naháněla

mu líčení starších hrůzu. Nyní už dávno ví, že mu tihle zubatci nemohou ublížit. Instinktivně vycítí přítomnost Veega a jdou mu z cesty.

Nová zkušenost děsí Bejje mnohem víc než příběhy, které slýchal v dětství.

„Byl jsi v Pyramidě," tvrdí mladí a staří, kteří jsou kolem něj a snaží se ho chránit.

„Viděl jsem hrozné věci."

Nemění barvy už tak hekticky a signalizované odstíny blednou. Značí zklidnění, ale také ještě něco z hrůzy, kterou Bejj předtím pociťoval.

„Nejdřív se jednomu jeví jako zářivé symboly neznámého jazyka," pokračuje Bejj. „Brzy ale pozná, že jsou něco víc. Každý symbol obsahuje ještě obrazy. Ničemu nerozumím. Jsem... hloupý!" <

„Voya jim také nerozumí."

Tato informace je pro Bejje nová. Jeho tělo se okamžitě protáhne a zakrátko přečnívá všechny ostatní. „Také ne?" vydechne váhavě. „Opravdu mluvíš o Voyovi?"

„Ano o tom, kterému *přítel* kdysi propůjčil omezující čip."

„Kde teď najdu Voyu?" ' „Naposledy jsme ho viděli na návrší, z kterého vstoupil do Modelu Phir."

Phir, který se zvětšil a stal se z něj S a- f Phdr. a nyní se jmenuje Phirandot.

Bejj zná onen vrch na druhé straně hor. Šokové vlny před posledním dělením jej doslova převrátily vzhůru nohama.

„Už jdu, Voyo, už jdu."

Tělo aktivního září i nadále a vzdaluje se vysokou rychlostí od skupiny směrem, kde vždy zapadá slunce. Bejj dorazí k návrší krátce před polednem. Voya tam ale není, a tak na něj vytrvale čeká. Kolem bloumá jeden mladistvý a neodvažuje se přiblížit k aktivnímu.

„Pojď sem ke mně," signalizuje mu Bejj. „Chci se tě na něco zeptat."

Mladý Veego bleskurychle změní směr a přidá se k němu. Málem při tom v mla

dické nerozvážnosti do Bejje vrazí a ten má co dělat, aby se mu vyhnul.

„Dávej přece pozor, klacku! Jak se jmenuješ?"

„Danyon."

„Neviděl jsi Voyu, Danyone?"

„Slyšel jsem, že dlí znovu v Pyramidě na Synkoně. Proč všichni chtějí do Pyramidy? Už abych byl dospělý a mohl to brát zkratkou."

„Jednoho dne vstoupíš i ty do druhé životní fáze. Těš se, ale měj strpení. Díky za informaci."

Bejj se pohnul.

„Stůj, počkej! Vezmi mě s sebou!" Chlapec zahrál prosebnými barvami. Zatím mu ještě chybí správné odstíny a vyjadřuje se nemotorně. Než „dospěje", určitě se to naučí.

;; „Nemám čas," odpoví Bejj a diví se sám sobě. Stalo se vůbec někdy, že by jeden ; Veego neměl čas na druhého? Zavěsí se do vzduchu a čeká, až se k němu chlapec připojí.

„Mám strach," přizná se Danyon. „Nikdo nemluví o ničem jiném než o tom, že chce navštívit Pyramidu. Brzy nezbude ve *Vlasti* jediný Veego."

„Přeháníš," namítne Bejj. „Do Pyramidy se nás vejde jen pár tuctů. Ostatní putují po říši Damurialů."

„Všechno se zdá být důležité, jen *Vlast* ne."

Bejje udiví chlapcova moudrost. Z výchovných důvodů ale přejde jeho myšlenku a zbarví se veselím a dobrou náladou.

„S každým dnem, který prožijeme, se prohlubuje záhada našeho národa," vyjeví Danyon. „Nedá nám pokoje, odkud ji nerozřešíme. Vrať se ke svým přátelům."

„Kam míříš ty?"

„Do Pyramidy."

Bejj se soustředí, navodí soulad mezi vědomím a zářivou aureolou svého těla a zmizí. Tentokrát mu to jde snáz, když na

sebe nechá působit převalující se barevné symboly. Vnímá jich stovky a snaží se porozumět významu alespoň tuctu z nich.

Jeho vědomí znovu trýzní cizorodé vjemy, odolává jim ale dvakrát tak dlouho než poprvé. Poté se stahuje zpátky na původní místo. Očekává ho tam jiný aktivní. Není to však Voya, nýbrž Galet. Ten se vyznamenal díky svým stykům s Dor-Resem a androgyny na okraji Velké prázdnoty. Zorganizoval před desetiletími výpravu na Charon II a Veegové pod Voyovým velením poznali, že zjizvený ledový svět je zahalen do pláště negativní strangeness.

A té jsou Veegové ve své tělesné jevové formě schopni odolávat stejně málo jako Ayindiové před dvěma miliony let.

„Posílá mě Voya,“ osloví Galet příslušnými barvami Bejje. „Vidím, že jsi trochu zmatený.“

„Ne, ne. Zvykám si. Zakrátko to zkusím potřetí.“

„Pak se už nikdy nevrátíš. Energie tvého orgánu je spotřebovaná. Stačí už jen jedna zkratka a ztroskotáš poblíž Velké prázdnoty.“

„Jsi na omylu. Můžu libovolně dlouho. ..“ Bejj se zajímá a zaposlouchá se do svého nitra. Ve chvíli, kdy odhodí vjemy z Pyramidy, pocítí náhle vlastní slabost. „Máš pravdu,“ přizná se. „Co jen se to se mnou děje?“

„Uklidni se. Doprovodím tě.“

Společně pak zamíří k nejbližšímu návrší.

Vtom se vynoří z nicoty Juval. „Zůstaňte tady,“ varuje je aktivní. „Nepronikajte v žádném případě do Pyramidy. Momentálně se tam zdržují čtyři stovky našich. Doslova po sobě šlapou.“

Galet a Juval doprovodí Bejje na jeho oblíbené místo, aby si mohl v klidu nabít orgán umístěný v solární pleteni. „Počkejte na mě!“ škemrá aktivní. „Regenerační

fáze netrvá dlouho. Společně pak rozluštíme tajemství Pyramidy.“

2. Říše Damurialů, 1232 NGI⁴

Thean A-Dvanáct opustil Loď desetiletí při jejím letu dlouhém sto milionů světelných let na okraji malé nepravidelné galaxie Drohnnavv. Sto sedm androgynů, kteří tvořili posádku, se s ním rozloučilo s přáním všeho dobrého. A-Dvanáct vystoupil na rampu, která se vysunula až na nejzazší měsíc bez atmosféry, a čekal, až dvoukilometrový had složený z devíti athuerisků zmizí ve vesmírné temnotě.

Mezi členy posádky se nacházelo třicet modelů z jeho vlastní konstrukční řady, na;

což byl robot patřičně hrdý. Možná nebylo docela přesné mluvit o hrdosti, algoritmus navržený Robertem Gruenerem však předpokládal, že mu program uložil do¹ paměti celou paletu způsobů lidského chování pro tyto příležitosti a androgyn mohl, svým „vnitřním zrakem“ vidět, jaké pohnutky určují jednání lidí.

Vyvolal si oddělenou porovnávací paměť a prošel si data týkající se Raunachů. Ti cítili jinak než lidé, řídili se jinou morálkou, měli jiné vědomosti a probíhaly v nich odlišné chemické procesy. Když ale hovořili, rozhodovali se nebo se jen prostě pohybovali, pak připomínali svým způsobem lidi. Co se týká zevnějšku, však až na ruce s pěti prsty, rozhodně nevypadali humano-

idně. Zpočátku nebylo pro androgyny ze stanice u pulsaru Borgia jednoduché dorozumět se smysluplně s Theany z národa Raunachů. Roboti totiž měli zabudováno příliš mnoho lidských měřítek.

Nakonec však stroje vybavené Gruenerovým algoritmem zaregistrovaly svou

chybu a změnil chování a taktiku. Po jedenácti měsících se poprvé dorozuměli se zástupci Damurialů.

A-12-486, kterému shromáždění Theanfl z pověření Dor-Rese kdysi propůjčilo čestný titul učitele a soudce, obdržel radiogram. V té době byla operační oblast Strážců nekonečné hranice zřejmě poněkud jiná než přede dvěma miliony let.

„Robote, chtěl bys vstoupit?“ zeptal se Theana automatický dispečer. „Nebo jsi změnil plány?“

„Ne —jsem na cestě k vám.“ Počkal, až se nahoře v temnotě zablýskne ve chvíli, kdy se Loď desetiletí vrátí do hyperprostoru. Měla letět k nejbližšímu osídlenému cíli, aby z pověření synkonské školy hlásala a zvěstovala příchod nové doby. Měla přitom kličkovat v trojrozměrném prostoru podél Velké prázdnoty a zastavovat se na mnoha obydlených planetách.

Společenství národů Damurial existovalo dokonce i po dvou milionech let a rozprostíralo se v oblasti o délce jednoho sta milionů světelných let na straně Velké prázdnoty přivrácené k Mléčné dráze. K tomuto svazku strážců patřily tisíce národů rozestých ve spoustě hvězdokup a galaxií. Všechny tyto národy si (podobně jako Galaktici) říkaly Damurialové. Nešlo o žádné impérium, spíš o volné sdružení.

Bylo však žalostně malé ve srovnání s Tanxtuunrou, organizací „tisíců galaxií“, která kdysi obepínala celou Velkou prázdnotu a tvořila nerozbornou tvrz. Z její dávné slávy nezbylo nic za dva miliony let, jež uplynuly od památného vítězství Quidora z Tanxtuunry, a po nedávném definitivním zapečetění přechodů, které měli na svědomí Ayindiové.

Přesto se Damurial nerozpadl. Vděčil za to především androgynům, kteří všude v rozlehlém prostoru vykonávali osvětovou práci. Mnohdy začali v místech svého

pobytu tavit suroviny a zhotovovali si součástky, z kterých se sami reprodukovali. Nyní, v roce 1232 NGL, jich bylo už víc než dvanáct set.

Thean A-Dvanáct zamířil k osmiúhelníkové vstupní komoře do stanice, která zářila ve vysokých skalách. Zavřela se za ním, jakmile jí pronikl. Vzplálo světlo a ukázala se komora, kterou abstraktní umělci vyvedli v křiklavých barvách. Alespoň tak by to připadalo lidskému pozorovateli.

Ve skutečnosti šlo o posvátné barvy Mavvů, hlavního národa v Drohnnavvu, který notně přispíval ke stabilitě Damurialů.

Za vnitřní přepážkou na něj čekal otevřený vůz. Za ovládacím panelem seděl pouze osmdesáticentimetrový Mavv, zjevně příslušník nejspodnější kasty. Podle mentality Mavvů Thean A-Dvanáct bleskově usoudil, že ho chtějí vyprovokovat a urazit.

Androgyn se rozhodl, že na sobě nedá nic znát. Klesl na zadní plošinu vozu a snížil výkon antigravu o deset procent. Vůz se zvedl vpředu tak, že ztratil kontakt s magnetickými koleji.

„Tak jed'!“ přikázal A-12-486 Mavvovi a dodal: „Královsky se ti odměním.“ Vlastně mu tím pohrozil.

„Daruj, dej, odkaz si, komu chceš a co chceš,“ zasyčelo z trysky pytlavité bytosti. Její rosolovitý mírně průsvitný povrch se zbarvil mléčně a vytvořily se na něm plynové bubliny. „Tak jako tak mě zabijí, zničí, eliminují, ať uděláš cokoli. Nesmí, nemají, nemohou být žádní svědci.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se robot Mavva.

„Mavvonzein-Mavvey,“ zabublal skrček. „Uloupili, ukradli, odvěkli mě a navíc i zmenšili. Upustili mi plyn, svraskali mě. Stydím se.“ Pytel sebou začal rozzuřeně házet. „Věř mi, chtějí, mají tě vlákat

do pasti. Narafičí, nastraží, zorganizují to tak, že tě obtěžkají, zatíží hroznou vinou a nedají ti možnost dokázat opak."

Thean A-Dvanáct přepnul antigrav na maximum a zeptal se Mavva: „Kam mě máš odvézt?"

„Teď zrychlíme a prosvítlíme, profrčíme tunelem. Na konci na nás čeká, číhá dematerializovaný a skopne, svrhne nás dolů na planetu. Bolí to. Už jsem to jednou prožil, prodělal, protrpěl. Ztratíš, zmarníš, pozbudeš při tom část svých schopností."

Vůz se znovu dostal do styku s kolejemi a hnal se tunelem za komorou.

„O jaké schopnosti půjde?"

„Odmagnetizování, hospodaření s energií a tak, kapíruješ, chápeš, rozumíš?"

„Přirozeně. Co se děje na vašem světě? Přeběhli snad stateční a prověřeni Mavvové k Axo-Nochhiovi?"

„Hele, robote. Mluviš, blábolíš, kecáš jako živá bytost. Nemáš, neschováš, neukrýváš uvnitř organického špióna?"

„Ne. Jsem stoprocentní robot."

„Kurýři nám slíbili, ohlásili, oznámili Theana ze synkonské školy."

„Od začátku bylo jasné, že Dor-Res pošle mě. Jsem Thean A-Dvanáct."

„O, hrůzo! Ne! Musí se jim to říct, ohlásit, oznámit. Střež, chraň, uchovej se před transmitterem."

Androgyn si přitáhl Mavva tažným paprskem a vzal ho mezi chapadla. Na dohled se objevil oslnivě bílý chřtán transmitteru. Thean se vznesl nad vůz. Zařadil „zpětný chod", a když opouštěl tunel, uslyšel děsivý skřípot, když transmitter rozložil vůz na miliardy atomů a zničil ho patrně navždy.

„Je tu někde radiostanice?" zeptal se androgyn Mavva.

„Ne. Připravili, zřídili, vybavili měsíc tak, že se pak nedají najít, zjistit, rozeznat

žádné stopy. Odstranili, odmontovali, odvezli všechny zbytečné přístroje."

„Dobrá. Jdeme tedy po svých."

Androgyn se vrátil s Mavvem do komory.

„Prasknu, roztrhnu se, exploduji ve vakuu," bědoval pytel.

„Neboj se, nic se ti nestane," uklidnil ho robot a vybudoval kolem nich slabé ochranné pole. Odložil Mavva na podlahu a začal se pachtit se zavíracím mechanismem komory. Vzápětí je unikající vzduch vystřelil ven nad měsíc. Thean A-Dvanáct zrychlil a zamířil k jednomu z členů plujících mezi souputníky planety. Mohl se k němu přiblížit nepozorovaně, protože měl protilokační zařízení. Když otevřel komoru na zádi, vyvolal poplach, ale ani v nejmenším se tím nevzrušoval. Věděl, že bude už v atmosféře hlavní planety Vaanmavv, než ho objeví.

Vyšlo to. Za několik hodin dosedl androgyn na povrch vedle svahu. Vypnul ochranné pole a začal se starat o svého spolucestujícího. V Mavv-onzein-Mavveyovi pracoval plyn a jeho tělo se střídavě nafukovalo a smršťovalo. Nejprve nepravidelně, a pak v určitém rytmu, jak se zotavoval.

„Vidím, že už je ti lip," poznamenal robot.

„Vlastně bych už měl být po smrti, bez života, napadrt," uniklo váhavě z trysky pytle. „Proč nejsem?"

„Protože jsme to vzali oklikou. Kde je na téhle planetě hlavní město?"

„Hlavní město?"

„Sídlo vlády, metropole nebo jak chceš?"

„Ty myslíš Kapitol?" zasyčel Mavv a vzápětí předal androgynovi souřadnice. V tlakových hodnotách. Theanovi trvalo asi deset minut, než je rozluštil.

„Než vyrazíš, vypadneš, vydáš se na cestu, musím ti něco říct, vysvětlit, objasnit," vyfoukl Mavv. „Spadl, vletěl, vtrhl jsi do pasti, z které se už nedostaneš."

„Co tím myslíš?“

Mavv-onzein-Mavvey explodoval. Z jeho těla vystříkla do všech stran leptavá kaše, vmžiku se usadila na robotově povrchu a pronikla do všech škvír. Část jí stačil androgyn zneškodnit tím, že bleskurychle vytvořil odrazové pole, stačilo ale čtyřicet procent břečky, aby zničila jeho mechanické funkce a proměnila robota v nepohyblivý špalek.

Thean A-Dvanáct poznal, že ho Mavv obelstil. Robotovi se nepodařilo prohlédnout pečlivě vykonstruovanou lež. Jeho senzory zaznamenaly první známky koroze a po několika minutách odpadlo mu první chapadlo. Sklouzlo po plošině a svezlo se po prašném svahu.

Lokalizace hlásila přibližující se letoun s několika pasažéry na palubě. Androgyn ani neudivilo, že to nebyli Mavvové. Planetární vláda nejspíš vůbec neměla tušení, že došlo k atentátu. Vznášedlo zakroužilo nad robotem a přistálo. Z něj se vyhrnuli Raunachové. A-12-486 poznal Tonigola, prodlouženou ruku Theana Axo-Nochhi-ho.

„Vždyť jsi jenom robot,“ vyprskl pobaveně Tonigol. „Tady končí tvá pouť, A-Dvanáctko. Dor-Res se nikdy nedozví, kde jsi zůstal.“

Směrem od letounu se přihnál neviditelný šfouchanec a postrčil ho až na samotný okraj srázu. Robot to bral s klidem. Prověřil své tělo a nitro a spokojeně zjistil, že pro něj ještě není pozdě.

Vtom mu akční paměť zahltily signály nejvyšší priority: *Dobro zvítězí! Nikdy neporušuj železné zákony své existence!*

To neznamenalo, že robot nesměl na nejnižší úrovni robotických zákonů bránit vlastní život. Robert Gruener by A-12-486 určitě povzbudil a poradil mu, aby změnil bojové prostředky. Androgyn se rozhodl, že přesně to udělá. „Poskytně mi to příležitost se s vámi rozloučit,“ prohlásil.

Zamáchal chapadlem, z předního krytu vylétl nýt a zasáhl Tonigola do kostěného štítu přímo pod bradou a roztrástil mu ji. Raunach strašlivě zařval a dopadl na podlahu vznášedla. Několik vteřin se křečovitě svíjel a pak zemřel, když mu silný elektrický šok jednou provždy vymazal mozek.

Ze vznášedla současně vyšel druhý impuls a shodil Theana A-Dvanáct ze srázu. Sjel po něm dolů a zvířil prach. Proto nezaznamenal, že se stroj vznesl a hnál se s vysokým zrychlením pryč. Prach se smísil s leptavou kaší a zneutralizoval její účinky.

Thean se okamžitě pustil do opravy sebe sama, která mu zabrala dvacet hodin. Sice se tím zdržel v plnění svého úkolu, ale nijak významně. Dor-Res bude spokojen se svým poradcem.

3.

My'stery, 26.srpen 1289 NGL

„Z tebe nikdy nebude význačná osobnost,“ zasyčela Cyrre Maloryová. „Chováš se jako malý nevychovaný spratek.“

David Golgar si dal s odpovědí načas. „Odvážné tvrzení,“ namítl tiše. „Jsem zvědav, jak mi to chceš dokázat.“ Koutkem oka pozoroval, jak to v obličejí sedmaosmdesátileté xenobioložky jen hraje.

Pevně stiskla rty, vypoučila oči a zatajila dech, až zbrunátněla.

„Vytvořila sis o mně zcela mylný obrázek,“ vyhrkl Golgar přesně ve chvíli, kdy už už chtěla něco říct. „A trpíš spoustou předsudků. Byli jsme na cestě sem celých sedmdesát dní. Že bys mě za tu dobu skutečně nepoznala?“

„Ale ano, právě že poznala!“ zachrčela, což se přičilo dobrým mravům.

Šéftechnik GLADORU káravě zavrtěl hlavou a řekl: „Tentokrát už prostě nepři-

jmu tvou omluvu. Mám ti říct, o co, ti jde? Už jsi to sama naznačila. Chceš mě vychovávat. A to poměrně staromódním způsobem, neřkuli autoritativně. Chceš mě dusit, až budu takhle maličký. Hele, máš to vůbec zapotřebí? Mně osobně je to naprosto volné."

„Davide Golgare!" vykřikla xenobioložka a znělo to, jako kdyby ho kárala matka.

„Ne, ne. Nechovej se jako Ida! Neumíš to ani z poloviny tak dobře jako ona. A je mezi vámi ještě jeden rozdíl. Ida si to smí dovolit - ty ne."

„Mám snad teď žárlit?"

„Proč ne? Bude to pořád lepší, než když na mě budeš věčně hledat vší. Jednou se ti nelíbí, jak se tvářím, podruhé mi vyčítáš laxní držení těla. Cyrru, já se prostě uvolňuju, abych se udržoval fit."

„Žes to neřekl rovnou," zavrčela Siganka.

„Jo? Asi to má svůj důvod, když o tom není zmínka v palubním řádu. Smiř se s tím konečně." Šéftechnik pohlédl na obrazovku a souhlasně pokýval hlavou. „To jsem si mohl myslet. Na noční straně Mystery vypuklo peklo."

Hermes Eisar měl pravdu, když předpověděl, že Ennoxové mají značné potíže. Jejich planetě patrně hrozil zánik a zkáza čekala i národ. Šéftechnik xenobioložce nijak nezakrýval, že tentokrát naprosto souhlasí s míněním svého kapitána.

„Zatím ještě nemáme k dispozici ověřené poznatky," namítla rozčileně Cyrra Maloryová.

„Jo? Klidně si tedy sbírej pár týdnů poznatky. Já zatím popřemýšlím o tom, jak bychom mohli Veegům pomoci."

Snadno se to řeklo, ale hůř dalo provést. • Veegům se nedalo vlastně nijak pomoci, protože existovali jako energetické bytosti. Jejich evakuace z ohrožených oblastí by byla stejně málo platná jako globální záchranné práce. Energetické aury se nedaly

léčit v medostanici GLADORU a navíc byl vesmírný tryskový letoun příliš malý na to, aby pojal všechny Ennoxy, kteří se nacházeli v druhé životní fázi a využívali svých schopností zkratky.

Golgar si vzpomněl na oněch dvě stě padesát Ennoxů, které Rhodan kdysi zachránil z Port Ennoxů a dopravil je zpátky do domovské soustavy. Posléze se zjistilo, že s Ennoxy není něco v pořádku a že ve skutečnosti nejde o fyzické bytosti. Dvě výpravy k Mystery pak jen ještě prohloubily záhadu kolem těchto tvorů, kteří byli nápadní drzým, až nestydatým chováním - a to nejen v Mléčné dráze.

Arcoanové je označovali za Riiny nebo Sriiny. Výraz Ennox vznikl později jako • zkratka. Znamenal .Entitu, Nomen, Nescio, O jako nula, .Yjako znamení nezná-. mého původu a jména tohoto národa. Vbya,^ kterému Galaktikové říkali Philip a kterého;^ Arcoanové předtím pokřtili jako Bolo-Í shambwera, jim prozradil také toto druhé;,, své jméno.

„Jestli Philip nebo jiný Ennox nic neřekne, jsme nahanáni," prohlásila Cyrra a David s ní tentokrát bezvýhradně souhlasil.

Ennox vybavený aktivátorem, který mu kdysi propůjčila superinteligence ID, se je snažil uchláholit, když je navštívil v nouzovém modulu. Přitom i slepec by viděl, že to, co se děje na Mystery, rozhodně není normální. Oproti Philipovým tvrzením byli Siganci jednoznačně přesvědčeni o tom, že to na planetě „hoří".

„Nezáleží na Philipovi, v žádném případě nesmíme skládat ruce do klína," naléhal Šéftechnik. „Když Ennoxové nechtějí, abychom jim pomohli, musíme je k tomu přinutit. Nebo ještě lépe - nebudeme se jich vůbec ptát."

„Že jsme se jich vždycky ptali!"

„Máš pravdu, Cyrru," přisvědčil Golgar. „Proč bychom také měli měřit dvojím metrem? Ennoxové se také žádného národa

neptali, jestli si přeje, aby jej navštívili, nebo ne. Teď s námi odmítají spolupracovat, a tak je musíme postavit před hotovou věc. Vrátit se do Mléčné dráhy s prázdnýma rukama jako tenkrát Michael Rhodan, to není nic pro nás."

Gondola překročila terminátor a vnořila se do nočního stínu Mystery. Přesně ve dvacetikilometrové výšce nad planetou zazářila projekce mohutného Kosmického modelu a vyvolávala dojem, jako by se Mystery nacházela uprostřed obrovské spousty hvězd.

Přirozeně že nikde ve známém univerzu neexistovalo podobné nahromadění galaxií a clusterů a Mystery společně se žlutou hvězdou Enno opisovala osamělou dráhu ve vzdálenosti padesát světelných let od NGC 7793. Nad Modelem bylo noční nebe po určitou část roku černé, v druhé části roku pak ho zdobila spirálová galaxie. Veegové si toho patrně nebyli vůbec vědomi. Žili jen a jediné zdokonalováním Mo-³ dělu.

Proto jim muselo způsobit nemalé problémy, že už delší dobu mizely jeho části. Nikoho nemohla v této souvislosti oklamat ani jejich, na odiv stavěná, chladnokrevnost.

'•• „Máme na dohled předpokládané místo přistání," ohlásil palubní syntron gondoly 'a zapnul na kamerách infračervené filtry.

Oba Siganci pohlédli na plošinu tyčící se kilometr a půl nad okolní plání, která skýtala ideální podmínky pro jejich záměr. Bylo z ní vidět na všechny strany, až po 'obzor.

„Golgar GLADORU," oznámil šéftechnik. „Zkrátka přistaneme."

„Přistání povoleno," ozval se kapitán lodi. Hermes Eisar se nezjevil v podobě hologramu, spokojil se s rádiovým spojením. „V okolí vládne klid, ale to ještě nemusí nic znamenat."

Na západním horizontu se vynořily dva

malé jednosedadlové čluny s Randolphem elementem a Idou Kymberovou na palubě. Mířily na jihojihovýchod a k rovníku.

„Zlomte vaz," popřáli element a Kymberová svým druhům.

David Golgar jim poděkoval, a pak neodolal a popíchl je: „Ne abyste se zamotali mezi Veegy. Stačí pár set mladistvých a pošlou vaše létající rakve do pekel."

„Hej, Davy, to nebylo pěkné, cos teď řekl," odpověděl rozzlobeně element.

„Vždyť jsem to tak nemyslel. Přesto si dejte pozor. Nevíme, co nás čeká."

Sondy rozmístěné ve spodních vrstvách atmosféry kolem Mystery nehlásily žádné zvláštní události. Všude byl klid. Až příliš velký klid, jak se zdálo Golgarovi.

„Klid před bouří," zamumlal. „Hej,Randy, zůstaneme ve spojení, jo?"

Oba Siganci ve člunech signalizovali souhlas a krátce nato zmizeli za horizontem. Šéftechnik se soustředil na místo přistání a sledoval upřeně holografický nitkový kříž putující po povrchu náhorní plošiny. Náhle se mřížka zastavila. Ručně ji posunul o padesát metrů dozadu a pak o dvacet vpravo.

Automatika zvolila matematický střed plošiny. Golgarovi však připadlo rozumnější přistát s gondolou hned vedle shluku balvanů. Tryskáč se snášel domů střemhlavým letem a po dvou minutách zbrzdil a měkce dosedl na povrch. Ukazatele optických přístrojů se přesunuly okamžitě do zeleného pásma a Šéftechnik spokojeně zamručel.

Obrátil se na Cyrru Maloryovou a řekl: „ Jestli souhlasíte, ukážu vám jedinečné přírodní divadlo, jaké umějí zahrát pouze Veegové, dámo. Půjdu napřed, dovolíte?"

„Nejsem žádná Halut'anka," vyprskla zamračeně xenobioložka. „To já jen, že jsi mi začal zničehonic vykat."

Golgar pozvedl v obranném gestu paže a zvolal: „A i kdyby. Pak bych já byl rov

něž Halut'an a bylo by všechno v pořádku. Ti se přece k sobe chovají s náležitou úctou a vážností."

"Občas bych si přála, abys ses ke mně choval také tak."

Cyrra šla za Davidem k přednímu přechodovému průlezu a snesla se v antigravitačním poli na podlahu. Slyšel, jak jen vyhekla. „Je to - je to nepopsatelné," zašeptala. „Div kosmu."

"Stvořený inteligentními bytostmi a ohrožený zánikem. Umělý útvar," hlesl Golgar ještě tišeji, aby nerušil její vytržení. .

Šel dál arazil si cestu na paži tlustými (je nutné si uvědomit, že siganská paže má poněkud jiné rozměry...)stébly trávy, až se prodral k balvanu vysokému jako on sám. Pracně se na něj vyškrábal a vytáhl za sebou Cyrru. Sesula se na kámen a vyhrkla: „Nepřeháněl jsi. Je to nepopsatelný zážitek." Zvedla prudce hlavu a David v září Modelu objevil v jejich očích cosi jako uznání. Nebo obdiv?

Šéftechnik zaklonil hlavu co nejvíc a ukázal k nadhlavníku: „Tamhle!" zašeptal. „Vidíš to? Už to zase začíná."

Uprostřed hemžení jednoho galaktického clusterů to jasně vzplálo a v několika vteřinách toto místo projekce pohaslo.

Golgar vztáhl paži a sevřel ruku v pěst. Mezera v nebeské báni byla větší než posledně. Siganeč rozevřel ruku, ale ani to nestačilo. Potřeboval dvě a půl dlaně, aby pokryl díru v projekci. Rychle předal svůj poznatek druhému týmu a Eisaroví na oběžné dráze. „Nechci to zakřiknout," zvolal, „ale vypadá to, jako kdyby ty jevy sílily/Minutu nato potvrdili element a Kymberová jeho pozorování. A Hermes Eisar nadával na Ennoxy, protože z výšky pěti set kilometrů nemohl nic rozeznat. Při pohledu zvenčí totiž kosmický model jako by neexistoval.

David Golgar se zamyslel. Přivolał dvě sondy, které tu zanechali při prvním přistání, aby monitorovaly Model a povrch. Vzápětí je vyslal nahoru až bezprostředně pod Model. Použily všech lokalizačních prostředků - a výsledek byl zdrcující. V mezeře se nedaly zjistit sebenepatrnější stopy záření nebo tepla.

Cyrra Maloryová mu znenadání položila ruku na předloktí a zeptala se ho: „Na co myslíš?"

"Na smrt. Co se stane s Veegy, jejichž vědomí se manifestovala v této části Modelu? Zemřou jednou provždy, když zhasne jejich nebe, do něž vstoupili po vyhasnutí svého energetického těla?" Jemně odstrčil xenobioložčinu ruku a dodal: „Teď nic neříkej, prosím. Dotýkáme se posledního tabu, jež Ennoxům ještě zbylo, poté co se odhalili Galaktikům. Doufejme že naše zvědavost nemá s jejich smrtí nic spo..."

Vtom vyskočil a udělal salto vpřed. Dopadl při tom na nohy mimo balvan.

"Zhasíná další pole!" křikla za ním Cyrra Maloryová. „A tamhle ještě jedno! Na západě jich zmizelo několik najednou!"

"Golgar Eisaroví," zasípал zadýchaně Šéftechnik. „Nemáme moc času. Co když je našim vlastním úkolem prožít zánik Veegů, pane?"

"Možné je všechno," odpověděl kapitán z lodě. „Historie posledních devíti set let ukazuje, že nás osud zrovna nezahrnuje štěstím. Počítejme raději s nejhorším."

Eisar narážel na zkázu siganského národa v Monosově éře, kdy jich zbylo pouhých tři sta dvacet sedm. Žalostný pozůstatek kdysi tak početného národa. Devět set let - to bylo jen o něco málo víc, než jedna generace, neboť Siganci se kdysi dožívali až sedmi set let. Délka jejich života se v současné době smrškla na ubohých dvě stě padesát let.

Golgar se kousal do spodního rtu a tepr-

ve po chvíli si uvědomil, že mu z něj teče krev. Udeřil o sebe pěstmi a zamumlal:

„Hledáme dál, dokud nebudeme černozeleň a nebudeme mít v ruce něco, čím bychom dokázali Veegům pomoci.“

O kus dál na východě, nanejvýš deset kilometrů od gondoly se objevilo nízko nad povrchem nepatrné světélko. Rychle se rozjasňovalo, bylo to, jako když se rozhoří oheň. Nafouklo se do koule o průměru sto metrů a zamířilo jako naschvál ke gondole!

Šéftechnik rychle aktivoval kuželového robota. „Uri, okamžitě vyjeď ven a rozmísti měřicí zařízení!“ přikázal mu. „Máš na to přesně třicet vteřin!“ Současně vydal rozkaz palubnímu počítači, aby uhnul s gondolou na sever. Potom zapnul antigrav a následoval gondolu, aniž spouštěl z očí planoucí kouli.

„Co chceš dělat?“ zeptala se ho Cyrra'. Maloryová. „Vysvětlil bys mi laskavě...“

„Později. Dávej pozor na ten útvar! Podle dosavadních zkušeností musíme počítat s tím, že za chvíli nebude sám.“

4.

Planeta Veegů, 1262 NGL

Kálek uprchl a zase se vrátil. Ronar bloumá zmateně a bezcílně po *Vlasti*. Vond se ztrácí mezi skalami v pustině a už se nevrací. Všude dochází k podobným případům.

Galet a Bejj visí dolů z návrší a bezradně přihlížejí hemžení na rovině. Procesí se zarazí. Nikdo z aktivních neopouští své místo a nevydává se zkratkou k Pyramidě. Barvy druhé životní fáze blednou a vyjadřují strach. Bejj má skoro dojem, jako by se jeho druzi chtěli rozplynout v nicotě.

„Jen to ne!“ Chvěje se po celém „těle“

a obrací se ke Galetovi. Horečně se k němu vlní a signalizuje: „Musíme něco udělat.“

„Voya se dostaví,“ snaží se ho uklidnit Veego, který se dřív jmenoval Rogalet. „Důvěřuj mu. On ví nejlépe, co je správné.“

Bejj to věděl vždycky, třebaže o tom nikdo barvitě nevyprávěl. Voya zaujímá zvláštní postavení ve svém národě, který až na rozdílné věkové kategorie nezná jiná rozlišení. Má totiž čip, který se vznáší v jeho tělesné aureole a nikdy ji neopustí. Voya ho dostal *od přítele*, ale nechová se, jako by mu za to byl kdovíjak vděčný.

„Podívej se na ně!“ vyprskne Bejj. „Jenom se podívej, Galet! Přestávají se ovládat.“

Rovina se mění v moře převalujících se a částečně se dotýkajících energetických sfér. Vyvstávají barvy děsu a šíří se dál. Rok po přemístění Pyramidy na Synkonu vzniká Chaos. Pokud nikdo nezastaví tohle běsnění...

Vrací se jeden aktivní. Jeho tělo trčí jen z poloviny z vysoké trávy. Víří půdu a stébla pod sebou a stoupá z díry. Jeho obrysy se zakřivují a barevně se rozděluje na dvě půlky, jednu světle modrou a druhou křiklavě fialovou. Veego je zjevně v úzkých a kolem něj se shromažďuje několik srdnatých druhů a promlouvá k němu.

„Musíme sem přivést Voyu,“ signalizuje rozčileně Bejj. „Hned se vydám na cestu.“

„Zůstaň tady!“ mírní ho Galet. „Raději bojuj společně s námi proti touze odebrat se znovu do Pyramidy. Je to přímo posedlost!“

„Posedlost? Patříme k Pyramidě, stejně jako ona patří k nám!“ namítá Bejj. „Cítím to docela jasně.“

„Co vyvádíš?“ hýří rozrušenými barvami Galet. „Opakuj to!“

Bejj ho nevnímá. Vrhne pohled na cíl své cesty a mizí z *Vlasti*. Vmžiku se Ocítne

uvnitř Pyramidy. Je sám. Všichni se odsud vytratil.

Veego stojí v ohnisku mezi zkosenými stěnami a nechá na sebe působit zářivé symboly. Nedávají žádný smysl a zatím se nikomu nepodařilo je seřadit do srozumitelných významů. Zdá se, že jsou uspořádány naprosto svévolně.

Přesto se Bejj nemůže zbavit dojmu, že všechny dohromady dávají nějaký smysl, pokud jsou sestaveny v určitém sledu. Kdyby jen věděl kde začít! Působí skutečně pouze vcelku? Nebo je třeba hledat rozluštění záhady pouze v obrazech, jež vysílají?

Pachtí se s řídicím počítačem, který má kolem krku, a povznese se o kousek výš. *Kdo nám obstaral tohle vybavení, abychom mohli změřit a utřídit univerzum?*

Mnohé generace jeho národa si už kladly tuto otázku. A neznaly na ni odpověď, tak jako ji teď nezná on. Usilovně ji hledá, ale pak ho náhle přestane zajímat, neboť svítivost symbolů roste a halí ho do stále houstnoucího zámotku světelných vláken. Symboly se mění.

Bejj už ví, co se bude dít. Symboly se promění v obrazy, kterým nikdo nerozumí. Porostou a porostou a budou na něj dotírat jako obrovské galaxie - obrazy míst, jež ještě nikdy neviděl.

Začne otáčet humanoidním tělem a střehne se podívat přímo na některý ze symbolů. Kokon kolem něj zůstává průhledný, ale zářivá písmena mizí definitivně v hojnosti obrazů, jež se na něj vrhají. Rozprostře se kolem něj zázračný svět a ukazuje mu tu část kosmu, kterou dosud nespatriil žádný Veego. Nebo že by přece jen ano? Bejj se soustředí a sebere všechny své síly, aby si uchoval vjemy a zostřil smysly.

Co je to za mohutné světlo? Kudy se prochází dveřmi do nekonečnosti?

Vstříc mu šlehají blesky a děsí ho. Ob-

rsy Pyramidy se rozplývají a ustupují nekonečné dálce. Bejj necítí žádný strach - proč také? Konečně jsou si blízcí, obrazy a Veegové.

To si jen něco namlouváš, pomyslí si Bejj, obrazy se snaží polapit tě do svých lživých sítí.

Provokuje v sobě strach, který v sobě pociťoval po prvních návštěvách Pyramidy. Marně, ačkoli se o to snaží ze všech sil. Zůstává nezúčastněný. A to mu dodává jistotu, že se nachází na správné cestě. Otevře své smysly obrazům. Nechaje na sebe působit v jejich nepřehledné hojnosti a pokouší se je postupně zpracovat. Toho jsou schopni obvykle až Veegové nacházející se ve třetí životní fázi, těsně před tím, než vstoupí do Modelu.

„Měl by ses co možná nejdřív vrátit domů,“ slyší něčí hlas. Pociťuje ho jako pronikavý a silný a ví, komu patří. Jenže Bejj se nechce vymanit z vířivé záplavy vjemů. Chvíli se zmítá mezi palčivou touhou po poznání a přikázanou zdvořilostí.

Pracně odštěpí část své pozornosti a zaměří ji na návštěvníka. „Cítím obsahy těch obrazů,“ odpoví. „Jen mě rušíš.“

„Přehlížíš nebezpečí, Alfredre.“

„Alfredre?“

„Jsi Ennox jménem Alfred.“

Jaký to silný nesmysl! pomyslí si Bejj a opět na sebe nechá působit obrazy. Je to, jako by se ocitl ve strhujícím víru. Ten ho vrhá mezi galaxie a shluky oslnivých hvězd, dává mu pociťovat absolutní žár a absolutní chlad a ukazuje mu, jak je bolestné, když se neodolatelné síly snaží rozervat na kousíčky tělesnou aureolu. Někde nad Bejjem zazáří nepatrný bod a on věří, že tam najde odpověď.

Odpověď na všechno, co mu zatajují obrazy. „Chci všechno vědět!“ křičí jeho mysl. „Proniknu do odpovědi na všechny otázky!“

To mu připomene, že smyslem a cílem

jeho činnosti je získat odpověď na tři základní otázky. Jeho úkol skončí až ve chvíli, kdy bude zodpovězena třetí. Jde o odpověď, kterou by už znal lidský tvor jménem Perry Rhodan, kdyby se nezdráhal.

Blázen! Žádnému Veegovi by se nic takového nemohlo stát.

Bejj se řítí k světelnému bodu. Nebo se také řítí onen bod k němu. Něco probíhá jinak, než si představoval. Cloumají jím síly, kterým nedokáže vzdorovat. Snaží se bodu vyhnout, ten ale napodobuje jeho manévry. Vtom Veego spatří obrovský pytel absolutní tmy obklopující zářivý bod. Tento pytel se rozprostírá daleko do vesmíru a nastavuje mu svůj otevřený jícen.

„Vrať se domů!“ uslyší odněkud znovu onen hlas. Skutečně jej SLYŠÍ. Není to pouhý přelud.

Černý pytel - velký jako galaxie - se otvírá ještě víc, převrací a vrhá se na něj. Chce utéct, ale jako by mu zamrzly nohy.

Nohy?

Cítí, jak mu někdo silně stiskl levou paži, a ztrácí rovnováhu. „Pryč odsud!“ zasyčí vřeštivý hlas.

Bejj už nedokáže registrovat, co se děje potom. Černý pytel se uzavře kolem něj a jako by ho někdo zašněroval. Do tváří mu zavane studený vítr.

„Zpátky domu!“ křičí hlas. „Honem, než bude pozdě!“

Bejj se instinktivně vydá zkratkou. Konečně ho pohltí tma. Když přijde opět k sobě a začne vnímat okolí, je uvítán vlídnou modrou a tancem přítomných.

„Bejj procitl a je opět zdrav“, oznamují mu barvy. „Po dvaceti pěti letech to dokázal.“

„Dvacet pět oběhů *Vlasti* kolem slunce? Zbláznili jste se?“

Netrvá dlouho a přesvědčí ho. Po celou tu dobu byl v bezvědomí. Sdělí mu dvě věci, které ho proberou definitivně.

„Náš národ se rozdělil, mnohem dřív, než se to smělo stát. Zatím ještě nevíme, co to znamená. A Voya začíná rozumět části obrazů. Díky *cípu* je jediný, kterého šetří tma a šílenství.“

5.

Synkona v Taylfingu, 1240 NGL

Raunach! blesklo myslí Theanu Dor-Resovi a oči mu prudce zasvítily. *Neznám ho. Co...?*
“^

Už celé dny pociťoval kvůli nadcházející čímu střetnutí silný neklid. Nyní se ještě znásobil. Jak mu jen dovolily nohy, rychle se otočil a zahleděl se na čtyři androgyny z dílny. „Tahle návštěva mi nebyla ohlášena“, vyhrkl. „Žádám vysvětlení.“

Připlotul se k němu jeden ze čtyř robotů různé konstrukce. „Promiň nám“, řekl A-12-77. „Moment překvapení nebyl zahrnut v plánu. Jsme si nyní definitivně jisti, že si nikdo nevšimne podvodu.“

Dor-Res se opět obrátil k příchozímu. Ten zůstal stát v oblouku dveří a mírně se uklonil. „Je mi ctí“, zasyčel a zuby se mu zablyštěly. Měl je o něco tmavší než Theanové, ale oči mu svítily stejně jasně a zlatavě.

Ředitel synkonské školy konečně vytušil, jak se to má s návštěvníkem. „Ty jsi...“, spustil.

„Ano, ano“, zvolali všichni čtyři androgyni. „Je to on.“

„Mé jméno je A-Dvanáct-Dva tisíce,-? představil se Raunach a odhalil róbu.

Dor-Res spatřil kovovou konstrukci překvapivě podobnou raunašskému tělu, a přece se odlišující nepatrnou výrazovou silou. Trup působil odule a vypadal jako sud. Připomněl mu jednoho soukmenovce z Deterbalte, který trpěl bujením kostí.

„Ty nejsi jako ostatní, A-Dvanáct-Dvoutisícovko," prohlásil Dor-Res.

„Je to speciální model," potvrdil mu A-12-77. „Jedinečný exemplář a téměř dokonalá kopie Raunacha. Disponuje zkráceným algoritmem, a tak se vůbec neprojevuje jako androgyn."

Dor-Res na sobě nedal ani trochu znát, co cítí. Obešel nový model a podrobně si ho prohlédl. „Mistrovské dílo," řekl nakonec pochvalně. „Znáš svůj úkol, A-Dvanáct-Dvoutisícovko?"

„Ano, Dor-Resi. Jsem vojevůdce a jmenuji se Gor-Lynd."

„Gor-Lynde - patříš ke kmenům žijícím na asteroidních vsích."

„Jsem spřízněný s Kal-Deerem, který zahynul při útoku na vesnici Clyran. Proto jsem také mstitel. Nikdo neví přesně, kolik Deerů a Lyndů tehdy přišlo o život. Gor-Lynd byl mezi nimi. Informace o tom ale nikdy nepronikly ven. Mám tak dobře zajištěnou identitu."

Dor-Res překonal údiv a ukázal k východu. „Nemáme čas!" zvolal. „Všechno je připraveno. Pustíme se hned do práce, Gor-Lynde. Očekávám tvou zprávu."

Robot vyhlížející jako Raunach se znovu uklonil a odpověděl: „Axo-Nochhi shromáždí loďstvo na okraji mraku Sontra pod ochranou metanového světa Ysk-lyrr. Dva další svazy dává dohromady poblíž galaxie Curanor pod ochranou rudého obra jménem Svizzer. Menší jednotky opouštějí svá seřadiště a mizí v hlubinách vesmíru. Jejich cílem může být pouze Tay-Ifing."

„Potřebuji hlášení zvěďů." Dor-Res si vzpomněl na první střetnutí s Axo-No-chhim, který ho napadl poblíž Synkony. Tehdy jeho protivník ukryl své svazy v neprostupné hvězdné džungli v přesahové zóně. Bylo mu jasné, že o něco podobného se pokusí i nyní, a také to sdělil svému vojevůdci.

„Mohu tě uklidnit," řekl robot. „Naše vlastní svazy se šikovně rozdělily. Axo-Nochhi nebude mít příležitost dovést své loď do blízkosti Synkony."

„Kolik času nám zbývá do prvního útoku?"

„Několik hodin nebo dní, přesně se to nedá říct. Budeme vědět víc, jakmile se naše rychlé čluny vrátí ze sektoru Svizzeru."

„Kde přesně se zdržuje Axo-Nochhi?"

„Patně na Ysklyrru. Nemáme to ale jednoznačně potvrzené."

„Tomu nevěřím. Něco mi říká, že číhá na nejprůhodnější okamžik někde poblíž." ' "Následujte mě do mé lodě! Blíží se chvíle rozhodnutí."

i. Boj o moc trval v té době už víc než dvacet let. Byl prakticky rozhodnutý od okamžiku, kdy se Mavvové a ostatní národy přidali jasně na stranu Dor-Rese a nové školy. Část Theanů ze staré školy stála za ní Axo-Nochhim, především pak Yllaxové. Bylo dobré, že tito noví Theanové pocházeli bez výjimky z národa Raunachů. Znamenalo to cennou podporu v době přechodu. Dor-Res měl v úmyslu přijmout do školy také ctihodné zástupce jiných národů, až definitivně zvítězí.

Na cestě ke kosmodromu obdrželi další hlášení. První nepřátelské lodní svazy se vynořily z hyperprostoru a zaujaly postavení mimo tři vzájemně se překrývající vesmírné koule.

„Naše vlastní jednotky jsou jim nablízku a nenechají se setřást," prohlásil Gor-Lynd a přistoupil těsně za Dor-Resem k athueriskům. „Všechny akce Axo-No-chhiho vyvolají bezprostřední reakci."

Dor-Res opět pocítil onen zvláštní vnitřní úžas, který se ho zmocnil už častokrát, když měl co do činění s androgyny. Byl pozitivní a zkušenost mu napovídala, že nejde o klam. *Důvěřuj jen sám sobě a androgynům!*

„Nová doba už dávno začala," sykl Thean. „Axo-Nochhi je příliš hloupý na to, aby to zaznamenal."

Athuerisk odstartoval a prorazil nebe nad Synkonou. Následovaly ho dva, tisíce lodí rozmístěných kolem planety s Theanskou školou a brzy proletěly štítem vytvořeným První flotilou.

Axo-Nocchiův cíl byl jasný od prvního střetu. Chtěl zničit školu a s ní i planetu. Nikdo mu neřekl, že to už není možné. Víc než tisíc androgynů už po léta ve vší tajnosti — věděl o tom pouze Dor-Res - budovalo kolem planety ochranné pole. Dokončili je před třemi měsíci.

Malá flotila opustila normální vesmír. mezi první a druhou planetou a urazila necelých sto šedesát světelných let k hranici; přesahové zóny. Jejich výstup z hyperprostoru byl provázen šuměním a hučením loďkátorů.

„Už jsou tady," oznámil vojevůdce. „Jedna z protivnickových flotil postupuje v tvém směru Taylfing. Necháme je proniknout. Nabíhá plán čtyři až sedm."

Dor-Res si rychle připomněl, o čem jde. Druhá flotila, sestávající z jednoho sta tisíc lodí Gish-Vatachů, se měla obrátit směrem k Tentraggu, jedenáct dalších svazů zaujímal postavení na okraji Talyfingu.

„Co je s plánem tři?" zeptal se vojevůdce.

Robot se poprvé projevil jako stroj. Otočil se tak prudce, že by si určitě zlámal nohy, kdyby byl skutečný Raunach. „Byl zrušen, stejně jako jedenáctka."

„Rozumím," odpověděl Dor-Res zamyšleně. „Je to chyba, Gor-Lynde. Cítím přesně, že Axo-Nochhi je někde nablízku."

„Udělej, co považuješ za správné," navrhl Gor-Lynd.

Thean přistoupil ke komunikačnímu zařízení a přikázal všem kapitánům: „Dávejte si pozor na osamělou loď nebo maskovaný malý svaz. S největší pravděpodobností jde o našeho protivníka Axo-Nochhiho."

Athuerisk dosáhl hvězd Tetang jedna, dva a tři a zamířil k nepatrnému plynovému oblaku, za nímž se ukrývala Pátá flotila. Zvědové hlásili další pohyby nepřátelských loďstev. Sedmdesát tisíc jednotek Axo-Nochhiho zmizelo a vynořilo se na vzdáleném okraji druhé vesmírné koule.

„Snaží se rozevřít vnitřní okruh naší obrany tím, že odvádí naše lodě jinam," konstatoval Gor-Lynd a vydal rozkazy jednotlivým svazům. „Naše bitevní uspořádání zůstává nezměněno. Zaútočí Dvanáctá až Dvacátá flotila."

Další hlášení udávalo přilet čtvrtého desetitisícového svazu Mavvů, který vpadl útočníkům do zad. Dor-Res zprávu téměř nezaznamenal, jeho mozek pracoval na plné obrátky a vyhodnocoval všechny protivnickové manévry. „Sektor Vahza!" zasyčel znenadání, až se přítomní Raunachové lekli. „Trčí v sektoru Vahza!"

„Vím, co tím myslíš," zachrčel Gor-Lynd a oči se mu zaleskly. „Je to jediný klidný sektor. Čtyři tisíce lodí Jednadvacáté flotily okamžitě k Vahze!"

V téže chvíli vzplála bitva kolem Taylfingu. Axo-Nochhiovy flotily přiměly obránce opustit úkryty. Nepřítel zaútočil silou asi dvou set tisíc jednotek. Přibližně s tímto množstvím Dor-Res počítal. Ulevilo se mu, když si uvědomil, že zakrátko se vyrovnají bojové kapacity na obou stranách. Přilétaly další mavvské flotily. Zvědové hlásili šedesát tisíc jednotek z Cura-noru.

„Ještě chybějí Yllaxové," řekl Gor-Lynd a přemístil se k velké panoramatické obrazovce. „Axo-Nochhi zřejmě chce s jejich pomocí dobýt Synkonu. Pětadvacátá až Pětatřicátá se rozmístí v prostoru mezi Vahzou a centrální hvězdou!"

Thean Dor-Res učinil nejspíš nejdůležitější rozhodnutí v životě. Povolal svou loď-dvojče a okamžitě se na ni přemístil. „Hodně štěstí v bitvě, Gor-Lynde," popřál ještě

předtím vojevůdci. „Já se postarám osobně o svého úhlavního nepřítele.“

Zamířil k místu, kde spojnice mezi Vahzou a centrální hvězdou protínala Taylfing. Vzal si s sebou osm flotil Raunachů a Gish-Vatachhů. Deset dalších ho krylo na bocích. Thean zapnul hypervysílače a nechal pokrýt oblast kolem Vazy.

„Vím, že mě slyšíš, Axo-Nochhi,“ prohlásil a snažil se, aby jeho hlas zněl uvolněně. „Ty dáváš vsázku víc než já. Už delší dobu existují jiné světy, na nichž jsou Theanské školy. Synkona je téměř beze zbytku vyklizená, a proto bezcenná. Moc se neproslovíš, když ji zničíš.“

Vzápětí explodovala na obrovské nástěnné obrazovce kaskáda světél. V malých tisícových formacích se vynořilo z hyper-prostoru osmdesát tisíc lodí.

„Lžeš!“ zavřeštěl Axo-Nochhi. „Znám tvé záměry lépe, než si myslíš. Už jsi prohrál, Dor-Resi.“

Vynořilo se dalších sto tisíc lodí a ředitel Theanské školy pochopil, že svého protivníka podcenil.

„Vzdej se, Dor-Resi! Tebe zabiju, ale tvou bandu ušetřím!“

„Kolik lodí máme k dispozici?“ zeptal se Dor-Res velitele své lodí.

„Dvě stě tisíc.“

„To není možné. Vidím jich nejvýš sto tisíc.“

„Další polovina je pořád ještě neviditelná. Musíme si ale pospíšet. Naše zásobníky vystačí spotřebě energie androgynské techniky jen krátce.“

Dor-Res si v souvislosti s roboty z galaxie jménem Mléčná dráha zvykl považovat zázraky za docela běžné události. *Neviditelnost! Nevěř nikomu kromě sebe a androgynů!* blesklo mu opět myslí. Nic mu o tom neřekli a možná to tak bylo lepší. *Mám ve svém nejbližším okolí špióny?*

Všude, kam dosáhla lokalizace, explodovaly útočící lodě. Jakoby odnikud vy-

střelovaly energetické paprsky. Střídaly neustále polohy a drtily Axo-Nochhiovy flotily.

„Tady máš účet!“ vykřikl Dor-Res. „**Za** všechny případy, které jsi provedl od bitvy u vsi Clyran. Prvních deset tisíc lodí bude za Tormoschen. Tamjisi vybil obyvatele tří planet. Další deset tisíc bude trest za soustavu Karifen. Tam jsi uškvařil v smrtelném požáru půl milionu Gish-Vatachhů a ještě ses snažil to hodit na mě. Což ti nevyšlo, jak všichni víme.“

„Jsi blázen a bláznem zůstaneš, Dor-Resi. Už nemohu déle poslouchat tvé bláboly. Jedno velké nedorozumění, mystifikující legendy a falešné výklady - jaký to nesmysl. Před dvěma miliony let byla situace stejná jako dnes. Jen naší odolnosti;

lze děkovat za to, že jsou zapečetěny přechody. Ti, kteří usilovali o náš zánik, se stáhli, když zjistili, že už není co sebrat;

Roboty nám ale nechali jako špióny. A tys' jim na to skočil, protože jsi hlupák. Nikdy se ti nepodaří povznést Damurial k bývalé slávě. To dokážu jen já.“

„Tvé ztráty činí už padesát tisíc jednotek a bude to ještě horší,“ odpověděl Dor-Res. „Tví Gish-Vatachhové se stahují zpátky, protože zjistili, že jejich národy chtějí ^zavrhout všechny ty, kteří ještě horují pro 'staré učení. Prosazuje se rozum, Axo-Nochhi. Bortí se tvůj plán stát se diktátorem Damurialu. Je mi tě líto.“

Bylo mu jasné, že svého soka dráždí až k sebeobětování. Axo-Nochhi řval jako zvíře s prostřeleným břichem. Dor-Res si jen povzdechl.

Náhle se z nicoty materializovalo sto tisíc lodí, které byly dosud neviditelné. Thean si všiml, jak těžkopádně manévrují. Bylo jasné, že jim nestačí energie na to, aby dokázaly čelit nepříteli.

Vmžiku to zaregistroval také Axo-Nochhi. „Nadešla chvíle mého triumfu!“ za-vřískl. „Uvidíš je všechny umírat!“

„Na to zapomeň!“ odpověděl Dor-Res co nejkliďněji. Vzápětí vyslal zkreslený kódovaný impuls, kterým přivolal na bojiště deset dalších flotil. Gor-Lynd mu poslal situační zprávu a pět flotil, víc jich neměl volných.

„Všechno připravit k ústupu na Tayl-fing,“ nařídil Thean.

Axo-Nochhiovy jednotky mezitím zničily už dvacet tisíc ochromených kosmických lodí trpících nedostatkem energie.

Dor-Res se odmlčel. Zbývalo mu jediné východisko, pokud mu vojevůdce nevypomůže dalšími flotilami - kapitulace. Vydá se do rukou protivníkovi a pokusí se zachránit alespoň životy posádek svých lodí.

Dor-Res nebyl rozený válečník. Násilí pro něj znamenalo totéž co barbarství a stejně tak pohlížel i na boj o budoucnost.

„Trochu předčasně ses těšil z vítězství,“ posmíval se mu Axo-Nochhi. „Přijdeš za mnou dobrovolně, nebo si mám pro tebe do...?“

Vtom daleko za frontou vyšlehl oslnivý blesk. Coś tam explodovalo a do všech stran se rozlétaly žhavé trosky.

„Jen pokračuj!“ vyzval Dor-Res soka chvatně. „Co jsi chtěl říct?“

Axo-Nochhi mu zůstal dlužen odpověď. Ve formacích útočníka nastal zmatek. Jednotky se rozprskly, kam se dalo. Obránci se zformovali a vrhli se mezi ochromené vlastní lodě a nepřítele. Znovu vzplály boje mezi tisíci lodí.

„Za ohniskem exploze zaměřujeme jednu nepatrnou letuschopnou jednotku,“ oznámil kapitán lodi-dvojčete.

„Zadržte ji! Jestli tam skutečně vybuchla jeho vlajková loď, mohlo by jít o záchranný modul.“

Tři tisíce lodí se pustily do pronásledování. Podařilo se jim polapit kovovou kouli a dopravit ji do bezpečí. Axo-Nochhiovy flotily se stáhly a zmizely. Zvědové je pronásledovali, aby vypátrali jejich úkryty.

Mezitím dorazily první zprávy z nitra kovové koule. Úderným oddílům se povedlo zajmout Axo-Nochhiho živého a nezraněného. Dor-Res neodolal. Odletěl k troskám vlajkové lodi a dobře si je prohlédl. Jeden z úlomků mu připomněl androgyny ze stejné typové řady, jako byl jeho zmizelý poradce Thean A-Dvanát; považoval to za šťastnou náhodu a slibné znamení osudu.

Ředitel Theanské školy se rozhodl, že se postará, aby se jeho protivník nikdy nevzpamatoval z této tragédie.

Odeslal Gor-Lyndovi hlášení, které bylo možné odposlechnout na všech lodích | v okruhu dvaceti světelných let, a zakrátko se vzdala část nepřátelských loďstev. Zbytek se hleděl spasit útekem. Vojevůdce litoval, že bitva byla rozhodnuta dřív, než pořádně začala, řídit se ale svým programem. Androgyni byli konstruováni tak, aby se zničili sami, když se rozpadli přibližně na osm set jednotlivých součástek. • „Tváří v tvář této oběti je naše vítězství bolestné a zanechává otevřené rány,“ řekl Dor-Res ve svém projevu k soukmenovcům a androgynům. „Nicméně značí konečný obrat v našich dějinách. V tomto okamžiku začíná pro národy Damurialu nová éra, doba nového začátku a míru.“

6.

Velká prázdnota, 1260 NGL

„Půjde Willbur,“ rozhodl Philip a pohlédl směrem k Theanovi.

Imu-Raore, zkrášený verbálním leskem, jímž ho vybavil na cestu Dor-Res, nic nemítal.

Šedesát Ennoxů na velitelském můstku athuerisku a dalších pět tisíc devět set čtyřicet v lodních halách a skladištích zíralo na obrazovky. Necelých sto kilometrů před

nimi ležel Charon II. Planeta měřila v průměru jedenáct tisíc kilometrů. Byl to svět zjizvený nárazy meteoritů s řídkou, ale dýchatelnou atmosférou. Část povrchu pokrýval ledový krunýř. Zhruba odpovídal planetě Charon, která se původně nacházela na tomto místě.

Charon - Moirino *zimoviště*. Na této straně univerza však už dávno nebyli žádní Ayindiové.

Willbur se naposledy pohledem na přístroje ujistil, že negativní strangeness planety se úplně rozplynula nejméně přede dvěma lety. Pokývl přítomným, uzavřel přílbu svého SERUNU - a zmizel.

„Přístroje zatím nic nenaměřily," oznámil A-12-98, androgyn složený ze tří kovových koulí na sobě. „Willbur nedorazil na Charon II."

Mezi Ennoxy propukl neklid. „Nedorazil?" křičeli jeden přes druhého. „To nemůže být pravda! Co jste s ním provedli, Raunachové?"

Imu-Raore se málem překotil, když se dal do pohybu, a zvolal: „Já to tušil - je to zakázaný svět. Neměli jsme se dotýkat jeho tajemství."

„Nesmysl!" ozvalo se za ním. Willbur odklopil přílbu a zastrčil si palčáky do kosmického obleku. „Jakápak tajemství? Celé se to prostě zúžilo na jeden problém. Dřív nás to zaválo pokaždé zpátky na Mystery, když jsme se pokusili vstoupit na nějaký sampler. Dnes můžeme skákat z jednoho na druhý, když ale někdo chce na Charon II, přistane automaticky na Mystery. Sice jsem spěchal zpátky, jak nejrychleji jsem mohl, ale pár vteřin mě to překvapení přece jen stálo."

„Na Mystery? Nemožné!" překřikovali se Ennoxové. „Co má Mystery co společného s Charonem II?"

„My androgynové to považujeme za konečný důkaz." A-12-98 se přiblížil ke skupině a pokračoval: „Vzpomeňte si, co se

tehdy dělo, když BÁZE poprvé doletěla k Velké prázdnosti a prohledávala samplery. Jeden oddíl zdivočelých Ertrusanů pod velením jisté Lyndary tehdy neměl nic lepšího na práci, než kolem sebe na Nomanu pálit po všem, co se hýbalo. Došlo k energetickému přetížení a oni se poměrně zmatení ocitli na Mystery. Měli byste se proto hodně rychle smířit s myšlenkou, že váš svět má přece jen něco společného s tím, co se děje na okraji Velké prázdnosti."

„Kecy!" zavrčel Philip a mávl pohrdavě rukou. „Moir si určitě pohrála s Ertrusany a nic nám o tom neřekla."

„Přesto vám neradím vstupovat na planetu," nedal se Thean. „Klidně mě považujte za zbabělce, je mi to jedno. Jsem si jistý, že Dor-Res by jednal a mluvil na mém místě úplně stejně."

Androgyn ukončil diskusi a prohlásil, že chce jako první přistát na Charonu se svými bratry. „Uděláme to, abychom uctili památku Theana A-Dvanáctky, který je nezvěstný už osmadvacet let," řekl. „Vezmeme si pomocné čluny jedna a čtyři a dáme vám vědět, jakmile dosedneme na povrch."

„Dobrá, dobrá," souhlasili Ennoxové. „Pospěšte si. Máme málo času. Proč už nejste pryč?"

„Takhle to opravdu nejde," zamumlal Philip mrzutě a poškrábal se na hlavě. Nikdo ho nechtěl poslouchat, atak se Ennox, který dostal od ID aktivátorovy čip, uchýlil do kouta velitelského můstku.

Hodiny čekání se zvrhly v nekonečné debaty. Ennoxové by se ze všeho nejraději vrátili na Mystery a za několik hodin sem přiletěli znovu. Nikdo však nepřestoupil Philipův pokyn co nejvíc šetřit zkratkami, které měli k dispozici, a nechat si sílu solárně pleteňového orgánu na důležitější věci.

Androgyni uzavřeli přístupy a současně se pokoušeli vysvětlit užaslým Raunachům

chování těchto pozoruhodných bytostí. Pro Dor-Resovy soukmenovce však byla představa energetických bytostí oříškem, který budou louskat měsíce, ne-li léta.

Na velitelském můstku athuerisku zůstal jen Philip. Rádiem vydával rozkazy svým druhům. Potom stanici rezignovaně vypnul a zaječel: „Nemá to smysl! Chovají se, jako by se zbláznili!”

„To není možné,” namítl A-12-98. „Pořádně jsme planetu proťukali psionickými čidly. Kdyby kolem Charonu bylo něco jako mentální ochranné pole, určitě by to neuniklo palubním přístrojům.”

„Tak jsem to nemyslel. Vyvádějí, jako by je čekalo dělení už příští rok.”

Androgyn věděl, že každých padesát let dojde na Mystery ke skokům magnetického pole a že následně starý Veego zplodí dělením vždy jednoho potomka.

„Mám strach o každého z nich. Slibte nám, že se přiblížíte k Charonu II se vši myslitelnou obezřelostí. Možná tam přece něco je.”

„Víš snad víc než my?” zeptal se ho androgyn. „Zní to, jako by ses bál něčeho určitěho.”

„Ne, ne — zapomeň na to! Nic to není.”

„Nemluvíš pravdu.” Všechny tři koule, z nichž byl A-12-98 složen, začaly rotovat, nejhořejší a nejspodnější ve směru hodinových ručiček a prostřední v protisměru. „Víme, že vy Veegové máte starost o to, jak provedete svůj úkol. Opravdu nemáte žádné informace o tom, kdo vás jím pověřil, nebo alespoň o tom, zda je měření kosmu zakódováno ve vašem genovém programu?”

„Ne a ještě jednou ne!” křikl Philip na robota. „Nic jiného ti neodpovím, i kdyby ses mě ptal tisíckrát. Nic o tom nevíme a největší kosmická hádanka je dávno vyřešená.”

„Až na Charon II. Dávno víte, že za kaž-

dou změnou se skrývá důležitá informace.”

„Přirozeně. Chodí to tak všude v univerzu.”

Ennox utekl z velitelského můstku a stihl poslední pomocný člun. Stísněn mezi nervózními druhy a androgyny určenými k průzkumu planety očekával trpně transfer. Neuklidnilo ho ani hlášení, že první čluny přistály bez úhony na studeném světě, a Ennoxové se vydali na průzkum. Pohyboval neslyšně rty, a když sebou stroj skoro neznatelně trhl a dosedl na povrch, vztyčil se a zvolal:

„Přátelé, necítím nic, co by mě omezovalo. Přesto zůstaňte ve střehu! Při první známce nebezpečí se okamžitě vraťte domů. Raději ani nedomýšlet, co by bylo;

kdyby se nám na tomhle mrtvém balvanu přihodilo něco, co by mělo neblahé následky pro celý náš národ. To bych si nikdy neodpustil, věřte mi.” Pohlédl na androgyny a dodal: „Co je to s vámi? Přirostli jste k podlaze, nebo co?”

„Čekáme na Raunachy. Ještě nepřekonali ostych. Koneckonců tahle planeta leží v zakázané zóně, kterou miliony let střežili, do níž ale nikdy nevstoupili. Charon II je v jejich očích sampler jako všechny světy, které se do parresa dostaly z druhé strany.”

„Arresum, parresum, to je fuk. Uvidíme se později.”

Když Philip dospěl ke komoře jako poslední Ennox, zapnul si svítilnu na přílbě a dlouze čekal na vylodění. Pak stál celé minuty venku na skále a nehýbal se. Teprve když se poslední z šesti tisíc Ennoxů vzdálili z míst, kde přistáli, a pustili se do průzkumu blízkého okolí, Philip nastartoval motor SERUNU zhotoveného speciálně pro Ennoxy a zamilil ke skalnímu hřebenu severně od něj. Pomocný člun za ním se neslyšně odlepil od povrchu a stoupal k černému nebi.

„Co myslíte, byl na téhle planetě vůbec kdy život?“ ohlásil se Philip na hlavní frekvenci.

Odpověď dostali o několik hodin později po prvních mentálních průzkumech. Byla záporná. Výměnný svět z arresa nikdy nepřekročil stádium promrzlého kusu strusky. Vyhledka na to, že Charon II měl vůbec někdy význam pro Ayindiý nebo jiné národy arresa se rovnala nule.

Ennoxům to však zdaleka nestačilo. Patřilo k jejich povaze prozkoumat poslední kámen a skalní rozsedlinu, než se spokojili s výsledkem. Tentokrát ale byla jejich vytrvalost vystavena těžké zkoušce.

Uplynuly první dva týdny, a nic se nedělo. V athuerisku se objevovali další a další Ennoxové a pomocné čluny neustále pendlovaly mezi lodí a planetou. Začátkem třetího týdne se odvážil vstoupit na zapovězený chladný povrch jako první Raunach Imu-Raore. Dvacet let po vítězství Dor-Rese nad Axo-Nochhim tak zahájil — aniž to tušil — novou epochu v přístupu Damurialu k dědictví minulosti.

Dva týdny nato ho následovali další Raunachové. Váhavě, bázkivě činili první kroky na Charonu II, jako by počítali s tím, že je planeta každou chvíli pohltí. Androgyni se o ně nepřetržitě starali, dokud i ten poslední ze starého národa nepřekonal svou plachost. Současně pomáhali Ennoxům při průzkumu planety.

Koncem čtvrtého týdne pobývalo na Charonu II už sto tisíc Ennoxů a protřukávali přístroji sebemenší částičku prachu.

Philip se držel v pozadí, neúčastnil se zkoumání planety. Zaměřoval se spíš na spory, které tu a tam vzplály mezi jeho sou-kmenovci na jedné a androgyny, popřípadě Raunachy na druhé straně.

Jednou nositel aktivátorového čipu vyhledal A-12-98 a požádal ho: „Mějte pro nás pochopení. Čas nám ubíhá.“

„Když mi vysvětlíš, co to znamená, můžeme vám snad pomoci,“ odpověděl robot.

„Jen žádné pomáhání,“ bránil se Philip. „Jen byste nám překáželi. Nejlépe bude, když se někam uklidíte. Proč nezůstanete na své lodi?“

„Protože to je poprvé, co nějaká loď Damurialu prozkoumává zakázanou planetu. Raunachové ji vidí jinými očima než vy. Hledají podle pokynů Ayindiý. A vy?“

„Nehledáme nic určitého. Stejně jako Raunachové ale vycházíme z domněnky, že Ayindiové po sobě něco zanechali. Podobně jako na Trokanu. Vyříd' Dor-Re&o-vým soukmenovcům, aby byli opatrní.“

„Jako vy. Právě jste vyhodili do povětří půl pohoří a z lodi došlo hlášení, že jim chybí několik kanystrů tekuté výbušniny.“

„To nic není,“ odpověděl Philip vyhýbavě. „Jsme přesvědčeni, že musíme hledat do hloubky. Na povrchu nejsou žádné stopy.“

„Dobrá. Nebudeme vás obtěžovat. To samé ale požadujeme od vás.“

Vzájemná dohoda o příměří vydržela čtyři měsíce. Philip dokázal stěží krotit své druhy. Byli čím dál hektičtější a nervóznější. Několik jich musel poslat zkratkou domů, aby se vzpamatovali. Většinou se ale brzy vraceli na pomocných člunech.

Philip sám v té době dvakrát navštívil *Vlast* a pozoroval, jak se chovají kreativní a mladiství. Nic nenasvědčovalo tomu, že by museli v blízké budoucnosti počítat s nepřijemnými překvapeními. Trochu ho to uklidnilo.

Podle standardního letopočtu androgynů začal rok 1261. Imu-Raore si vybudoval na Charonu II dům a přijímal členy své posádky k pravidelným rozhovorům. Jako by si „vydržoval dvůr“ a využíval každé příležitosti k tomu, aby zahrnoval Ennoxy výzvami. Pobízel je, aby si pospíšili. Chtěl se konečně vrátit na Synkonu. Dřív než

Dor-Res zapíše členy výpravy do seznamu nezvěstných.

Ennoxové se dostali do ráže. Srocovali se na různých místech planety a radili se. Philip se honil v SERUNU z jednoho shromáždění k druhému a nestačil je brzdit.

„Dopouštíte se velké chyby," vyčítal svým druhům. „Androgyni obsazují všechny oblasti, sotva je opustíte. Takhle se nikdy nedostaneme k cíli."

Úspěch se dostavil začátkem sedmého měsíce. V jednom odlehlém údolí na „jižní straně" planety objevily lokátory v pětikilometrové hloubce nějaký předmět. Dvě stě tisíc Ennoxů se okamžitě vydalo na cestu. Narazili ovšem na energetickou uzavěru vytvořenou androgyny. Několik tisíc rozzuřených Ennoxů se rozhodlo využít zkratku a ocitlo se zpátky na Mystery.

A-12-9 8 pustil přes uzávěru pouze dva jejich zástupce, Philipa a Willbura. Když byl vyhlouben tunel, nastoupili do úzkého doutníkového vozidla a sjeli do nitra planety.

Androgyni vyhrabali jeskyni o průměru sto metrů. Uprostřed podlahy se tyčila tři-;; centimetrová stavba ve tvaru pyramidy. Podle toho, jak na ni dopadalo světlo, zářila tmavošedě až bronzově.

„Je to umělecké dílo," vyhrkl Willbur.. „Pyramida není typická pro Ayindiy, ale to není důležité. Před miliony let jsme také dávali přednost jiným tvarům než dnes. Víme to ze zpráv o Avanatině armádě!"

„Není pochyb, že jde o archiv z arresa, Kde je vchod?"

A-12-98 zarotoval nejhořejší koulí a odpovéděl: „Je mi líto, ale stavba žádný nemá. A nedostali jsme se svými technickými prostředky do ní ani my, ani Raunachové. Nedokážeme říct, jestli je dutá, nebo ne. Určení stáří materiálu však dává zapravdu našim domněnkám. Pyramida je stará dva miliony let."

„Dva miliony...?" Philip se soustředil

a chvíli vypadal nepřítomně. „Neodvažuji se do ní nahlédnout," zamumlal posléze. „Myslím si ale, že je dutá. Archivní pyramida přece musí být dutá, a hotovo!"

„Dopravíme ji na palubu Theanské lodě," řekl jim androgyn. „Vyhovuje vám to? Doufám, že počkáte několik málo hodin?"

„My ano. Jen... Moment! My to zařídíme."

Oba Ennoxové se vrátili na povrch a promluvili si se soukmenovci. Chvíli to trvalo, než je obrázili všechny. Ennoxové nicméně vzápětí opouštěli houfně Charon II. Žádný z nich se už neukázal v Theanské lodi.

„Vrátí se, až jim to dovolím a Pyramida bude tam, kde má být," oznámil Philip robotu A-12-98. „Willbur a já je budeme informovat o tom, jestli je nebezpečná, nebo ne."

„Dobrá," odpověděl androgyn. „My máme od Theana rozkaz dostat tento předmět z tabuizované zóny, jakmile se prokáže, že je neškodný."

. 7. Mystery, 27. srpen 1289 NGL

Randolph element to měl s Idou Kymberovou těžké. Hlavně proto, že si byli oba tak podobní. Randolph mluvil málo a většinou vlastně reprodukoval, co mu nasadili do hlavy ostatní. Ida byla rovněž velmi zdrženlivá a svou mlčenlivost omlouvala zažraností do práce. Když už hovořila, pak to znělo jako hlášení starobylé pozitroniky.

„Pohyblivý zdroj záření, vzdálenost šest kilometrů. Energetická struktura nesouhlasí s veegskou."

Silné rozptýlené záření v pětirozměrném rozsahu.

Bože můj!"

element si až za chvíli uvědomil, co měla na mysli. Ta věc produkovala hyperzáření o intenzitě, jako kdyby právě vypadla z hyperprostoru celá bývalá Solární flotila.

„Zapnout štíty a veegské distanční lokátory!" vykřikl. Vmžiku prozářila noc oslnivá zeleň dvou ochranných štítů a zasáhla dva jednočlenné pomocné čluny a místo, kde pracovali Siganci. Clement se obrátil na Kymberovou a řekl: „Je mi fuk, jakého boha jsi měla na mysli, ale máš pravdu. Ta věc je obrovská. A pořád roste."

Po šedesáti vteřinách obnášel průměr záhadného jevu přibližně jeden kilometr. Jako všechny předchozí byl kulatý.

Randolph Clement si ho na obrazovce zvětšil. Koule měla rovnoměrný světlý povrch. První útvary považovali za veegské děti, protože byly malé. Teď už věděli své.

„Ido, jak budeme postupovat?" zeptal se Randolph vedoucí výzkumnice. „Vezmeme si na ně sondy?"

„Ne víc než jednu," odpověděla.

„Dobrá, tak jednu. Kapitáne Eisare, můžeš zkusit, jestli je dostaneš do lokátorů?"

„Přirozeně," zabručel kapitán na oběžné dráze.

Clement vyslal sondu. Vystoupala do výšky asi tisíc metrů a pod pětáctýřiceti-stupňovým úhlem se blížila k útvaru. Podle zákona o zachování energie by měla koule tmavnout, čím víc roslá. Jenže to bylo právě naopak. Jako by odněkud čerpala energii.

Randolph Clement zarputile hleděl na ukazatele čidel a srovnával údaje na nich s hodnotami, které odesílala sonda. Útvar čerpal energii z hyperprostoru. Připomínal jakýsi pětidimenzionální vzduchový balón, který někdo na druhé straně nafukuje a který přesahuje sem do normálního vesmíru. Balón se rozšiřuje, protože se v něm zvyšuje objem vzduchu. Kouli nadouvala energie.

„Vidím sondu," řekl velitel. „A zachytil jsem na displejích i tu věc. Opatrně, vy dva! Severně od vás vyvstávají další dvě koule."

Vzápětí objevili dvě nepatrná světélka. Randolph element nahlas počítal, dokud útvar nedosáhl průměru sto metrů. Došel k jedenácti vteřinám. Rozhodl se okamžitě.

„Nasměruji sondu až na dvě stě metrů k první kouli," ohlásil.

„Nedělej to! Je to příliš nebezpečné!" sykla Ida Kymberová.

element ji neposlouchal. Lokalizační čidla sondy pracovala na plný výkon a předávala víc než deset tisíc naměřených údajů za vteřinu palubním syntonům obou člunů a GLADORU.

Náhle sonda změnila letovou dráhu. Zatímco dosud opisovala balistickou křivku shora dolů, nyní to vypadalo, jako by poskakovala na neviditelném žebříku.

Randolph Clement vyslal signál ke zrně; ně kurzu. Sonda nereagovala, protože se ze sedmdesáti procent odrazil od jejího povrchu. Vestavěný synton položil zpětný dotaz, odpověď od obou Siganců však přišla pozdě. Sondu jako by strhl mohutný vír kolmo dolů a prorazila obal útvaru. Zřítíla se do jeho středu a zmizela beze stopy.

„Je to stejný jev, jaký jsme jednou naměřili s Davym," přiznal se vedoucí radista a zaměřovač. „Za chvíli zmizí i ta věc."

Koule mu však tu radost neudělala. Místo aby se rozplynula, hnala se vysokou rychlostí směrem k nim.

„Poplach nejvyššího stupně!" oznámil Eisar zbytečně. „Koukejte se vypařit! Vypadá to, že si s vámi ty tři koule chtějí dát rande."

Randolph element se tiše uchechtl v domnění, že kapitán je chce postrašit. Nejspíš mu závidí kávu, kterou si vychutnával spolu s Davidem Golgarem při letu na Mystery.

„Tak dělej!“ vykřikla Ida Kymberová a vyrazila.

Vedoucí zaměřovač pokrčil rameny, vyzkoušel měřicí přístroje a pak se otočil a zahleděl se číhavě k severu. Cukl sebou, jako kdyby ho švihl někdo bičem. Oba útvary se řítily ke stanovišti jednočlenných člunů a nebyly od nich ani půl kilometru.

Siganec se rozběhl, ale zakopl. Natáhl se do vysoké trávy a zamotal se do ní. Příliš pozdě pochopil, že si to jen zhoršuje, když se v ní divoce zmítá.

„Zatraceně, Randolphe!“ zaječela Ida, která se pro něj vrátila. Popadla ho za levou paži a rvala ho z trávy. Snažil se jí to ulehčit, když se přestal svíjet, ale bylo to jako začarované. Ztratili cenné vteři-

"y-

Konečně ho napadlo zapnout antigrav. Stébka, která se mu zachytila za opasek, se přetrhla, a Siganec vystřelil vzhůru k obloze. Kosmoložka letěla vedle něj. Neřekla žádné slovo, ale její obličej mluvil za vše. Oba němě zírali dolů k povrchu. Čluny provedly nouzový start a Ida Kymberová a Randolph element unikli z dosahu přesahujících se ochranných polí. Auto maticky zapnuli individuální ochranné štíty svých obleků.

„Rychleji, vy zatracení loudalové!“ za-; řval na ně Eisar z komunikátoru.

. Clementovi se třásly rty. Tři útvary se úporně držely za nimi. Synttron zabudovaný v opasku vytáčel antigrav do extrémních hodnot a jemu bylo na omdlení. Vzápětí zasténal, když viděl, jak se šikmo pod ním - a tak blízko, že si snad na ně mohl sáhnout — koule vrhly na čluny. Ty byly vzdáleny od povrchu asi jeden kilometr - příliš málo, neboť ty věci se mezitím rozrostly na průměr jednoho a půl kilometru.

Pohony jednosedadlových člunů náhle zavly, když je zasáhl savý účinek. Na okamžik jako by znehybněly ve vzduchu. Ze

zadí jim šlehalý plameny a hrozilo, že se ; roztrhnou vedví. Automatika vypnula pohon dřív, než stačily explodovat a rozletět se do všech stran.

Místo toho se zřítily do dvou ze tří kouli a zmizely v jejich středu. Byl div, jak mohly proniknout otvorem v obalu velikosti ouška jehly. Krátce nato se začaly útvary smršťovat. Jejich energie odtékala známým způsobem středem pryč a nakonec se rozplynuly úplně.

Konečně povolil tlak a element se zhluboka nadechl a vydechl. „Ido!“ vyhrkl. . „Díky! Už je to dobré. Málem jsem zkolaboval.“

„Máš kliku. Moc nechybělo a dostali jsme se do gravitačního dosahu těch potvor. Nemusím ti snad říkat, co by z nás zbylo. Mohli jsme se koukat zvenčí na naše univerzum, nebo taky zdola na kytičky:

Vyber si, co by ti bylo milejší.“

Vedoucí zaměřovač se zašklebil a odpověděl:

„To s těmi kytičkami jsi řekla hezky. Děkuji ti ještě jednou, že jsi mě vytáhla z té džungle. Nikdy ti to nezapomenu.“

„Dobrá. Jsme malý národ a je fajn, když :se můžeme spolehnout jeden na druhého.“

Vtom je vytrhl ze zamyšlení kapitánův hlas.

„Kdybyste mě laskavě také pustili ke slovu, přátelé,“ ozval se jízlivě Hermes Eisar.

„Okamžitě změňte kurz a připravte se na setkání s gondolou na dvacátém stupni jižní šířky a sto šedesátém stupni západní délky.

Vezme vás za letu na palubu. Do té doby musíte počkat na výsledky vyhodnocení dat.“

„Z tvého hlasu usuzuji, že se lze obávat nejhoršího,“ vyhrkla Ida.

„Tak bych to neřekl. Pospěšte si, nesmíme ztrácet čas.“

8.

Synkona v Taylfingu, 1265 NGL

„Dor-Resi, promiň mi, že ruším. On tě chce vidět.“

Dor-Res se odvrátil od panoramatického okna a pohlédl ke dveřím. „Neslyšel jsem tě vejít dovnitř, Sen-Toole,“ řekl.

„Byl jsi až příliš pohroužený v myšlenkách.“

„Dobrá, když to tedy musí být, půjdu k němu.“

Sen-Tool zkřížil na znamení úcty paže na prsou a ustoupil. Nejvyšší učitel a soudce kolem něj prošel a vystoupil na balustrádu lemující vnitřní stranu budovy a spojující jednotlivé příbytky. Šplíchání vody ve věčné studni na vnitřním dvoře v něm vyvolávalo důvěrně známé pocity a leccjaké vzpomínky. Třeba na Gronich, pravlast všech Raunachů. Teplota a vlhkost vzduchu v patiu byla stejná jako na Gronichu. Raunachové se geneticky a biologicky ještě zdaleka neoddělili od nebeského tělesa, na němž kdysi vznikli.

„To je dobré,“ řekl Thean Dor-Res svému průvodci, který šel několik kroků za ním. „Postarej se o běžný denní režim ve škole. Já dovedu do konce tu záležitost s ním.“

Sen-Tool zmizel v nejbližších dveřích. Dor-Res naslouchal, zda neuslyší vzdalující se kroky. Nic neslyšel a jeho oči trochu potemněly. Sen-Tool se změnil. V posledních dvou třech dnech se pohyboval naprosto nehluchně. Plížil se, jako by měl co skrývat.

Dor-Res Thean bojoval sám se sebou. Důvěřoval svému nejschopnějšímu žáku, současně mu ale zkušenost napovídala, že důvěra je jen půlka Quidorovy smyčky. Často mohla končit zklamáním, které pak

vyústilo v nemoc nebo částečné zničení vlastního těla.

Bud' ve střehu, varovala ho mysl nesčíslněkrát. Důvěřuj jen sám sobě a androgynum!

Ještě před několika desetiletími by nepovažoval za možné, že jednoho dne od základu změní svůj obraz světa. Konečně mezitím poznal, že on a Theanové jeho školy jsou na správné cestě. Až na několik málo národů u Velké prázdnoty všichni členové Damurialu došli k názoru, že nastala nová doba pro Strážce Nekonečné hranice.

Bubnování Vattachhů sloužilo stejně jako předtím k uklidnění Gishů, nešlo však už o boj ani válčení. Quidorův význam klesl na nulu během dvaceti pěti let, jež uplynuly od poslední bitvy. Jeho symboly načmárané snad všude vybledly a nikdo je neobnovoval. Projekce byly vypnuté. Na světech soustavy Lakoonu vystřídala přežitá zkouška historická představení a všude v Damurialu, říši měřící svou rozlohu na stovky milionů světelných let, létaly z hvězdy na hvězdu athuerisky a zvěstovaly nové cíle spolku a vyhledávaly nové schopné adepty synkonské školy.

Příští generace Theanů se měla skládat z příslušníků nejméně čtyřiceti národů. Jedinou výjimku tvořili Yllaxové, kteří se vzdali účasti na projektu jednou provždy. Bylo to to nejmenší, čím mohli odpykat svou vinu. Jen s jejich pomocí totiž Axo-Nochhi tehdy dokázal zatroubit k útoku na Synkonu.

Dor-Res sešel po rampě, která byla vyhrazena pouze jemu jakožto nejvyššímu říšskému Theanovi. Dorazil na nejspodnější úroveň, a než opustil vnitřní dvůr, ještě jednou se nadechl báječného vzduchu. Když zamířil k urně, vypnul všechny své smysly. Jakmile došel k sloupu, na němž byla uložena schrána s ostatky, zastavil se

a přiložil klenuté čelo k průhlednému materiálu.

Jak se cítíš? pomyslel si intenzivně.

Popel reagoval tím, že se zvířil a vytvořil rozevřený kalich květu. Jako by chtěl něco přijmout...

Ty chceš...?

Vločky znovu zatančily.

Thean Dor-Res si svlékl rukavice a lhostejně je upustil na zem. Kostnatými prsty hrábl do nádobky nahoře na umě, v níž byl uložen popel Kal-Deera, žáka, který zahynul tehdy během útoku na asteroidové vsi. Posledním jeho přáním bylo spojit se s popelem Theana Pi-Poula. Nemohl vědět, že to lze pouze tehdy, když s tím bude Pi-Poul souhlasit a bude dostatečně silný, aby zvládl smísení.

Tento okamžik nyní nadešel a Dor-Res . neviděl jediný důvod, proč nevyhovět poslednímu přání mrtvého žáka. Odklopil víko a vysypal obsah nádobky do urny. Fascinovaně pozoroval, jak se otvírá lamelový uzávěr schránky a popel se sype dolů a mísí se s tančícími pozůstatky Pi-Poula.

Odložil nádobku na zem, posadil se ke sloupu a znovu přiložil čelo k umě. *Ted' jsi šťastný, cítím to*, pomyslel si.

Schránka se až zachvěla, jak to v ní za-vířilo. Díky spojení byl popel silný jako nikdy předtím a snadno pronikal průhledným obalem do Theanova čela.

Dor-Res se rychle odtáhl od ohřáté urny a tiše sykl. „Thean Pi-Poul vyvíjí mentální moc, která mě až děsí. Raději počkám, až se usadí popel.“

Naposledy ještě pohlédl zkoumavě na umu, natáhl si rukavice a zamířil ke kovovým dvířkům vedoucím do katakomb. Tam na něj čekal *on* a Thean Dor-Res se v duchu ptal, co mu asi zatracenec chce. Že by projevit lítost? Tomu nevěřil. Znovu se ho zmocnil zvláštní pocit, bylo mu, jako by se ocitl v bezprostředním ohrožení. Zastavil se a naslouchal. Nic - ani sebestnější

závan — nenasvědčovalo tomu, že by byl nablízku někdo jiný.

Ředitel Theanské školy odhodlaně otevřel dvířka, prošel jimi a vydal se po strmých schodech dolů do podzemní síně zalité deprimujícím, kalným modrým světlem. Klenutou kobku tehdy po poslední bitvě vybudovali pro jediného vězně roboti. Uprostřed se nacházela jáma hluboká čtyři metry.

Dor-Res přešel až k jejímu okraji a pohlédl do hloubky. Pronikl k němu příšerný smrad a *on* se zhuseně odvrátil. Ve vlhkém prachu a výkalech tam seděl *on*. Byl nahý a vypadal zuženo. Sám si o to ale řekl. Žádného jiného Raunacha v dlouhých dějinách tohoto národa by ani nenapadlo žádat o něco takového.

Stát se vězněm po zbytek života, potupně chřádnout, a nezemřít důstojnou smrtí. Miliony Raunachů a ostatních bytostí znaly přenosy z jámy. Dor-Res se postaral o to, aby se po celých dvacet pět let zas a znovu šířily damuriálskými galaxiemi, od Better-boe po Shapisrudlu, od Taylfingu po Quan-quanazz.

„Zvedni se, červe!“ zasyčel Thean Dor-Res a sevřel ruce kolem zábradlí. „A podívej se mi do očí! Přišel tvůj osud, aby ti připomněl tvé provinění.“

Ubožák se skoro ani nepohnul. Nemohl stát na vlastních nohou, když neměl boty. „Kate!“ zavřeštěl a vycenil podivuhodně bílé, ani trochu zkažené zuby. Axo-Nochhi se převalil a vzepřel se na rukou. Hlava se štítem se mu bimbala, ale hleděl vzhůru na Dor-Rese jasnými očima.

„Chtěl jsi mě vidět, Axo-Nochhi, slizký, nicotný červe!“

„Vidět? Zmiz! Tvůj smrad uráží **můj** jemný čich!“

„Pomátl ses na duchu. Nedokážeš si vzpomenout.“

„Dokážu, a jak! Ty znamenáš zánik **Da-** murialu.“

Thean ustoupil od jámy a přikročil ke strážnímu zařízení. Zadal mu svůj **kód** a dotázal se paměti. Odpověď ho uvedla okamžitě do stavu jakési beztíže.

Axo-Nochhi s nikým nehovořil. Nechce nikoho vidět. Sen-Tool nemluvil pravdu. Horečně uvažoval a vrátil se k jámě. „Nechceš už konečně zemřít?“ obořil se na vězně. „Nebo tě mám i nadále převádět jako zvláštní zvíře, než si to rozmyslíš?“

Axo-Nochhi potěšené zavyl a hodil po řediteli Theanské školy lejnem. „Hnůj k hnoji!“ zavřískl. „Sejdi ke mně dolů! Prozradím ti tajemství.“ Vězeň se pohyboval až příliš rychle a jistě. Náhle vůbec nevypadal na to, že tu živořil dvacet pět let.

To není Axo-Nochhi! Někdo ti podstrčil jeho dvojníka. Dej si pozor! Raunach se odrazil od zábradlí, vydrápal se rychle po schodech, proběhl dveřmi a zamkl je tak, aby je mohl opět otevřít pouze on sám. *Nevěř nikomu, jen sám sobě a androgenům!*

Když vyšel z budovy, zahlédl mezi sloupky rychlý pohyb. „Zůstaň stát, Sen-Too-Íe!“ zaječel. „Musím s tebou mluvit.“

Vjel si pravačkou pod róbu a vytáhl soudcovskou hůl. Proč ji vlastně nepoužil tehdy, když Gish-Vatachové vylovili z vesmíru pancéřový modul a dovedli mu nezraněného Axo-Nochhiho? Stačilo hnout jedním prstem a zbavil by se všech problémů. Nicméně zachoval tradici a zeptal se poraženého soka na jeho nejvytouženější přání.

Nyní se Dor-Res rozhodl, že použije zbraň proti svému nejlepšímu žákovi. Sen-Tool váhavě vystoupil zpoza sloupu. „Tys mě obelhal!“ zavřískl Dor-Res. „Proč?“

„Nevím, o čem mluvíš. Ty nejdeš **za ním**?“

„Nechce mě vidět. A nikdo s vězněm nehovořil. Informoval jsi mě falešně.“ Thean namířil na svého žáka soudcovskou hůl a odjistil ji.

„Vězeň? Ach tak, ty myslíš Axo-Nochhi-

ho válejícího se ve vlastních výkalech! O něm já jsem ale nemluvil. Měl jsem na *my šli jej*. Ceká na tebe u památníku. Špatně jsi mě pochopil. Promiň, je to má vina.“

Poprvé v životě Dor-Res nevěděl, k čemu je kostěný štít. „O kom to mluvíš, Sen-Toole?“ vyhrkl ohromeně.

„Žab mě, ale jdi k památníku!“ vykřikl mladý Thean a opřel se zády o sloup.

Dor-Res vystřelil, v poslední vteřině ale odklonil hůl stranou. Střela provrtala v pilíři nepatrný kanálek. Dál na prostranství paprsek ztratil energii a proměnil se v obláček kouře.

Ředitel Theanské školy se rozběhl a hnal se úzkou uličkou mezi hlavními budovami ke kašně, z níž se v nepřetržitém koloběhu řinula rtuť. Za ní se tyčil do zelené synkonské oblohy velký památník. Byla to kulatá plošina s kuželem uprostřed. Z něj trčelo deset otočných ramen, na jejichž koncích se pohupovaly jakési vany. U paty monumentu stál jeho zmenšený model.

Thean Dor-Res ještě zrychlil krok, ale spíš se potácel, než šel. Model památníku byl vlastně androgyn. V Damurialu byly stovky robotů tohoto typu - a všichni vypadali navlas stejně. Přesto Thean dokázal tohoto androgyna bezpečně poznat mezi všemi ostatními. A to podle nepatrného znamení, které do něj jednou vyryl.

„Theane A-Dvanáctko, ty ses vrátil?“ zvolal Dor-Res.

„Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Podívej se ale na mě - sotva se hýbu. Exploze ze mě udělala pětadevadesátiprocentní šrot.“

„Tví bratři tě opraví, a-dvanáct-čtyři sta osmdesát šestko.“

„Zapamatoval sis celé mé jméno, Dor-Resi. A postavil jsi mi pomník. To mě naplňuje hrdostí. Nechci ale opravit, to by bylo pod mou důstojnost. Nejsem přece žádný stroj.“

Thean Dor-Res klesl k zemi u paty památníku a nehnuto hleděl na androgyna, jemuž Vysoká rada kdysi udělila čestný titul Thean. „Máme pro sebe všechny čas univerza," řekl tiše ředitel Theanské školy. „Vezmi to pěkně od začátku."

Androgyn vyličil všechno od pamětihodné chvíle, kdy opustil Loď desetiletí. Atentát, který na něj spáchal Mavv-onzein-Mavvey, mu našťástí tolik neuškodil. Den nato se vyškrábal z propasti. Bylo to tak, jak předpokládal. Mavvové o atentátu nic nevěděli, a tak se A-12-486 rozhodl, že se vydá hledat Loď desetiletí nebo se pokusí najít jinou možnost jak se vrátit na Synkonu.

Pochopové Axo-Nochhiho však stále ještě byli na číhané. Čekali, až Thean A-12 dorazí na svět Doklofat a tam nastoupí na dálkovou loď. Pak udeřili. Zahálili ho rušivým polem, které mu ochromilo většinu funkcí. Vystřídali několik lodí a dopravili ho na cetanový svět Ysklyrr ovládaný Yllaxy. Tam mu zničili programovou paměť a nahradili ji vlastní.

„Přirozeně nemohou připravit androgyna o jeho já, pokud by tedy nezničili celé jeho tělo," uvedl A-12-486. „Když jsem prováděl první příkazy nového programu, napadlo mě, že by bylo rozumné dostat se do blízkosti Axo-Nochhiho, abych hlídal jeho tahy. Rok za rokem jsem se přibližoval víc a víc paláci, až se mi to konečně povedlo. Axo-Nochhi mě vzal s sebou na palubu a vydal se do poslední, rozhodující bitvy. Nevěděl, že má na palubě nejhoršího nepřítele. Bomba pak dostala chuť konečně explodovat."

„Nevyřešená záhada, jak jsme mohli zvítězit," sykl Dor-Res obdivně. „Už chápu. Proto jsem zaměřil trosky, které mi připomněly androgyna..."

„To jsem byl já. Můj ochranný štít zhasl, když už mi nemohly ublížit úlomky vybuchlé lodi. Nepřežil nikdo z posádky kro

mě mě a toho, kterému se podařilo uniknout v záchranném modulu. Osud byl proti mně. Měl jsem hodně dlouho poškozenou radiostanici. Dvacet pět let jsem kroužil vesmírem, než mě našla jedna mavvská prospektorská loď a vzala mě na palubu. A dovezla mě sem."

„Byla to prospektorská loď, která tu přistála před třemi dny, že?" zeptal se androgyna Dor-Res. Přesně v té době začal být Sen-Tool tajnostkářský. „Ano."

„Dokážeš se ještě vznášet, A-Dvanáctko? Je načase, abych se omluvil Sen-Toolovi. Křivdil jsem mu." „Prosím, nastup si." Thean se vydrápal na plošinu, robot se zvedl asi na deset centimetrů od země a nesl se pryč. „Ještě něco," řekl Dor-Resovi. „Dlouho před rozhodující bitvou se Axo-Nochhiovi podařilo propašovat na Synkonu dva agenty. Byla to práce Tonigola, kterého jsem provrtal nýtem." „Znáš jejich jména?" „Ano," odpověděl androgyn a sdělil Theanovi, o koho jde. Sen-Tool nebyl agent. „Jména jsou však vedlejší. Důležitější je, že zajatec, kterého jsi uvěznil v kobce, není Axo-Nochhi, nýbrž jeden z jeho důstojníků. A jeden z agentů vyměnil umu."

Dor-Res žhnul vzrušením a lapal po dechu. „Axo-Nochhi je tedy mrtvý," zachrčel. „A jeho popel se smísil s Kal-Deerovým. Děsivý omyl. Ten popel získává téměř nadpřirozenou sílu. Cítil jsem to."

„Popel Theana Pi-Poula leží někde v lesích. Mí bratři ho budou hledat." A-12-486 vysadil Dor-Rese u Theanské školy a počkal, až Raunach zmizí v budově. Napojil se na celoplanetární frekvenci a začal:

„Bratři. Ať jste kdekoli na Synkoně, dobře mě poslouchajte! Vrátil jsem se z minulosti a chci vám sdělit něco důležitého. Našli jsme přátele na věčné časy zde, na

okraji Velké prázdnoty, v širé říši Damurial. Tady je náš domov."

9.

Planeta Veegů, 1287 NGL

Bejjovi se dařilo opět dobře. Navštěvoval všechny nemocné a dodával jim odvahu, třebaže jen nedostatečně rozeznávali jeho barvy a tvary. Byl pevně přesvědčen o tom, že cosi uvnitř jejich vědomí velmi dobře chápe, co jim chtěl sdělit. Také už věděl, že není první ani poslední Veego, který se pokusil rozluštit tajemství obrazů. Všichni to málem zaplatili životem.

Galet se zastavil za Bejjem a prosil ho, aby ho doprovodil za hory. Tam se nachází jáma ztracenou. Ti přicházejí s každým západem slunce o trochu své energie, a to už dvacet pět let.

„Měl jsi štěstí, že ti byl nablízku Voya," vyjevil mu Galet, když dorazili k cíli. „Tihle tady dopadli hůř. Kdo se nestačil včas stáhnout z Pyramidy, zemřel v ní nebo mimo ni. Prostě mu vyhasl zdroj energie uvnitř těla. Androgyni z Theanské školy prohlásili, že jsou ochotni dopravit mrtvé na Mystery, jenže Veegové se ve své tělesné podobě rozpadají na prach během několika málo hodin - jako třeba Kálek."

„To je hrozné," přiznal se otevřeně Bejj. „Dám si pozor, abych nebyl sám. Pořád ještě cítím spřízněnost s těmi obrazy. Mám děsivé nutkání proniknout do nitra synkonské Pyramidy."

„Vyhýbej se jí. Smí do ní vstoupit pouze Voya."

Bejj poslechl a od té doby pečoval o Ve-egy v jámě. Někdy jejich těla trochu ze-světlala, a pak opět ztratila část své energie. Takhle chřadnou den ze dne, až nakonec pohasne jejich aureola úplně.

Bejj vystoupal do výšky a je vidět zda

leka. Svolal dohromady všechny, kteří jsou schopni snést ten pohled. Shromáždili se kolem nemocných, dotýkali se jich a snažili se jim předat trochu své vlastní energie. Marně. Spíš tím škodili sami sobě.

Veegové prchali zděšeně do všech stran a s nemocnými nakonec zůstal jen Bejj. Dva ubožáci zhasli docela a nezbyl po nich ani závan větru. Varoval ho mírný tah v jeho energetickém korzetu. Pomalu klesal do jámy. Když už to musí být, chce tedy zemřít.

„Držte se co nejdál od jámy!" signalizuje ze všech sil těm, kteří se znovu přibližují. „Vnitřek Pyramidy infikoval všechny aktivní smrtelnou chorobou."

Jeho druzi ustoupili a z jejich středu se pomalu oddělil jeden. Bejj poznal Danyona. I on to schytal. Chvěje se a ustavičně mění tvar *těla*. Danyone? Bejj pomalu chápe. Vystřelil z jámy vysoko nad úroveň povrchu.

„Všichni jsou postiženi," vyrozuměl jednoho ze starých, kteří pozbyli schopnosti vydat se zkratkou, protože pohasl jejich solární pleteňový orgán. „Nemálo nic společného s Pyramidou."

Starý Veego se svíjel v předzvěsti toho, co čeká jej i ostatní jeho vrstevníky.

Tah v Bejjovi zesílil. Věští jitra po dlouhé noci. Veego pátral v paměti a náhle zasyčel: „Dělení..." Bránil se tomuto poznání a odmítal mu uvěřit. „Je příliš brzy. Do příštího dělení přece zbývají celá léta."

„A přece je to tak," namítl staroch. „Cítíme to."

Bejj se už třásl stejně jako Danyon. Vzdálil se od jámy, v níž se svíjejí nemocní. Příznaky dělení se dostavily v nepravou chvíli. Šlo vlastně o rozsudek smrti pro oslabené Veegy. Jeden po druhém zhasínají. Když slunce kleslo k obzoru, byla už jáma prázdná.

„Ať přijde Voya a pomůže nám!" škemral Bejj.

„Voya je na druhé straně kontinentu. Shromažďuje kolem sebe nejzkušenější aktivní. Společně začínají předávat své *vědomosti* mladistvým.“

Bejj věděl až příliš dobře, co to znamená. Dorost vzešlý z posledního dělení před čtyřiceti šesti lety nemohl být v této situaci nechán napospas sám sobě a vlastnímu poznání. Podivné věci se děly ve *Vlasti*.

„Musím ho najít.“ Bejj ještě naposledy pohlédl do prázdné jámy a pak se vydal na cestu.

Voya však je už dávno někde jinde. Když ho Bejj konečně dostihl, zmizel zase jednou ze světa svého národa a zanechal za sebou vnitřně rozervané Veegy. Galet zaujal jeho místo, ale byl příliš zaměstnán a neměl na Bejje čas.

„Vyhýbáš se mi jako vyvrženci,“ vyčítal Bejj Galetovi. „Proč?“

„Podívej se k jižnímu obzoru. Co tam vidíš?“

„Bludičku, která dosud vždycky předcházela změně planetárního magnetického pole.“

„Jsi slepý. Namáhej si trochu víc svou optiku, Bejji.“

Aktivní udiveně poslechl. Chvíli pozoroval tékavé světlo a srovnával je s tím, co znal a co sám předtím viděl. Konečně přišel na rozdíl.

Prchalo, jako by ho honila gravitace celé jedné galaxie. Mladiství si hráli za lesem poblíž zářivého jevu a zdálo se, že netušili, jaké nebezpečí jim hrozí. Bejj a všichni ostatní Veegové na ně začali hekticky blikat.

Mladiství jen pobaveně přihlíželi a považovali výstrahu za žert. Nikdo je nenaučil - rozlišovat jemné barevné rozdíly mezi tím, co je míněno ironicky a co vážně. A podle Bejjova tvaru poznávají nanejvýš, že se nachází ve stavu nejvyššího rozrušení.

Aktivní rychle pochopil, že se dopustil chyby. Když nyní mladistvým doslova „str

čil pod nos“ bludičku, nejsou k zadržena Dva, tři z nich vědí, že jevy, k nimž dochází před dělením, nemají dlouhého trvání a proto Veegům nehrozí žádné nebezpečí. To je odlišuje od všech ostatních obyvatel planety. Pevná těla jsou zranitelnější.

Mladiství se vrhli na bludičku. Příliš pozdě si uvědomili hrozbu. Tahle tékavá zář je silnější a vytrvalejší než všechno, co znají. Bludička je napadla. Cloumala jimi a nutila je světélkovat barvy bolesti a smrtelné hrůzy. Mladistvých bylo čtrnáct a choulili se k sobě, jak jen to šlo.

Bludička vyvinula přitažlivou sílu, která je až nenormální vzhledem k její velikosti. Nasála mladé Veegy a hnala je po spirále do svého středu, kde je pohltila docela.

Konečně Bejj dorazil. „Vydržte! Pomůžu vám!“ signalizoval zuřivě. Jeho impulsy se ztrácejí v prázdnu. Čtrnáct Veegů zmizelo. Rozplynuli se a jako kdyby nikdy neexistovali.

Bejj se vrátil otřesen ke Galetovi. „Je to Pyramida. Přinesla do *Vlasti* neštěstí a zkázu.“ Jeho barva je černomodrá.

„Pyramida s tím nemá nic společného,“ snažil se mu vysvětlit barevně Galet. „Není nebezpečná. Zato nás ohrožuje bludička. A není sama. Na různých místech našeho světa se objevili její bratři a sestry. Voya se domnívá, že je zná. Viděl v Pyramidě jeden obraz, v němž jsou podobné jevy.“

„Voya rozumí obrazům?“

„Zatím jen několika. Myslí si, že nás mají varovat před velkým nebezpečím.“

„Ano, to musí být ono — nebezpečí pro náš národ a naši planetu.“ Bejj se zbarvil do fialová.

10.

Mystery, 27. srpen 1289 NGL Jda Kymberová

se obrátila na své tři fy-

zicky přítomné soukmenovce a prohlásila: „Bylo by ostudné, kdybychom sem přiletěli pouze proto, abychom spoluprožili zánik jedné civilizace. Nedostanete mě odsud, dřív než přijdu na kloub problému, který trápí Ennoxe.“

David Golgar sraštil čelo a poškrábal se na nose. Nejprve se zachmuřil, ale vzápětí se mu rozjasnily rysy. „Nejde mi do hlavy, že Veegové jen tak přihlížejí zániku své planety a svého národa," zamumlal. „To mi na ně nesedí.“

„Proč by to nebylo možné?" namítl Eisarův hologram. „Rozluštili poslední tajemství univerza. Proto hledí tak klidně vstříc událostem, jež se na ně valí.“

„Žádám o povolení přinutit je znovu ke kontaktu, pane," zvolal šéftechnik a pro bodl hologram neústupným pohledem. „Je to naše jediná šance dozvědět se víc.“

„Počkej!" kapitán zvedl ruku. „Syntron mi zrovna dává znamení, že vyhodnotil, všechna data. Tady jsou výsledky.“

Holoprojekce Hermese Eisara se *poněkud* scvrkla a udělala místo druhé trojrozměrné kulovité projekci. Zazněl syntonický hlas a začal komentovat sloupce čísel a diagramy.

„V případech sledovaných útvarů jde o jevy s extrémně krátkodobým podílem hyperzáření. Lze je srovnat s vysokofrekvenčním zářením produkovaným hyper-prostorovým rezonátorem. O něm se můžete v případě nouze informovat také pod hesly Nakk a Jedenáct set čtyřicet šest Nového galaktického letopočtu. Tyto přístroje jsou schopné vyrobit, popřípadě zrušit časoprostorový záhyb. Nepatrné dírký ve středu energetických koulí představují otvory v takovém záhybu. Dosavadní hypotézy, že jde o přímé průchody do hyper-prostoru, nejsou nadále udržitelné. Chybí průvodní jevy, jako přeskokové energie. To, co se děje na Mystery, neukazuje v ničem na náhodnou přírodní katastrofu.“

„Takže jde o záměr?" ozvala se nevěřicně Cyrra Maloryová. „Nemožné!“

„Taky jsem si to myslel," hologramový Hermes Eisar svěsil hlavu. „Došel jsem ale k přesvědčení, že Veegové přesně vědí, co se na ně hrne. Proč by tedy měli podléhat panice? Tyhle procesy se zřejmě netýkají jejich energetické jevové formy. A k přírodě své planety mají jiný vztah než národy vázané na tělesnou podobu, jak známo.“

„Měli bychom si v tomto ohledu udělat jasno," prohlásil David Golgar. „A když jim nebudeme schopni pomoci, měli bychom se alespoň postarat, abychom zachovali v jakž takž slušném stavu planetu. Syntrone, jak to vypadá tam dole?“

Gondola se vznášela v desetikilometrové výšce nad noční stranou planety a letěla souběžně s její rotací.

„Sondy hlásí necelé čtyři tisíce energetických útvarů," sdělil počítač. „Měří v průměru dva kilometry a mají tendenci růst.“

„Pamatujete na malé koule, které jsme dočasně neutralizovali frekvenčním směřováním?" Randolph element pohlédl popořadě na své druhy a dodal: „Totéž se dá provést hyperprostorovým rezonátorem. Se stoprocentně trvalým účinkem.“

„Kde ho vzít a nekrást? Když vyrazíme ihned, jsme zpátky nejdřív za sto dvacet dní," namítl Hermes Eisar. „To nestačí. Vzhledem k vývoji na Mystery potrvá velká show deset, maximálně dvanáct dní.“

„Když nám Ennoxové z Camelotu obstarají jednotlivé části, pak se nám povede je složit dohromady včas," uvažoval nahlas šéftechnik. „Ne, zapomeňte na to. To je, jako kdybychom mluvili k hluchým. Co na mě tak zíráte?“

„Že to říkáš zrovna ty?" vyprskla jedovatě Cyrra Maloryová. „Hodně rychle měníš názory.“

„Přestaň!" vyjel na ni vztekle Golgar. „Přirozeně že jsem to tak nemyslel. Kro-

mě toho riskujeme, že přijdeme o důležité události. Kdybyste se laskavě obtěžovali a raději se dívali na obrazovky."

Cyrra Maloryová pokrčila rameny a řekla: „Mizí součásti zázračného modelu. Proti tomu nic nezmůžeme. Vidím ale stovky Veegů. Opouštějí povrchovou zónu."

„Máš pravdu. Vidím to taky," vyhrkla Ida Kymberová a vrhla na xenobioložku vřelý pohled. „Musíme si okamžitě promluvit s Philipem. Nesmí nám zatajit nic z toho, co se tam děje."

Ze stovek Veegů byly zakrátko tisíce. Roje podlouhlých energetických přízraků stoupaly kolmo do výše nad Mystery. Mnozí sebou smýkali sem tam, většina jich ale stoupala poklidně vzhůru vzduchovými vrstvami. Hustý shluk Veegů se objevil přímo pod gondolou. David Golgar přikázal syntronu, aby provedl úhybný manévr. Nemohli riskovat srážku a pád, který by nutně následoval. Počítač přemístil letoun do oblasti, v níž chyběla část Modelu.

První Veegové dosáhli neviditelného pole ve dvacetikilometrové výšce a rázem přestali existovat - prostě splynuli s Modelem.

„Tady nejde o umírající Veegy, jejichž vědomí se ve smrti spojuje s Modelem," zašeptal šéftechnik až s nábožnou úctou. „Vidíte ty nejrůznější barvy a tvary? Jsou to Veegové druhého a třetí fáze. Vcházejí do Modelu. Naprosto záměrně. Pochybuji, že by šlo o jakousi sebevraždu. Uri, akce pokračuje podle programu dvanáct! Hlásit splnění nejpozději do deseti minut."

„Provedu!" zakrákoral robot.

„Nepustíš robota z gondoly, **to** je rozkaz!" vykřikl Hermes Eisar.

„Je mi líto, pane. Uri není na palubě, ale pořád ještě na povrchu."

„Až se vrátíš, dostanu tě konečně před palubní soud," oznámil velitel šéftechni-

kovi. „Slyšeli jste to všichni? Nejlíp uděláme, když pošleme Golgara do dolů na Algustru - a nejméně na tři sta let."

David ztěžka polkl a svaly v obličeji mu jen hrály. Trvalo mu hezkých pár vteřin, než se ovládl. „Ennoxové mi za to stojí, pane," prohlásil. „Jestli chcete, nechť mě klidně na Mystery. Zaručeně najdu jednoho Ennoxe, který si mě strčí do kapsy a dopraví mě zpátky na Camelot. Rád si tam počkám, až se vrátíte i vy."

Šéftechnik navedl gondolu k povrchu planety a přistál poblíž lesíka. Za několik minut se objevil kuželový robot. „Projekce probíhají podle programu dvanáct, ale Veegové se o ně nezajímají," zachrčel stroj, který se vlastně postavil sám. „Podívejte se na snímky, které jsem pořídil a přenesl do řídicího syntronu v gondole. Ani jedno jejich dítě se nevydalo na cestu k Modelu samotné. Doprovázejí je dospělí a chrání je před čímkoli zvenčí."

Oba pak se zahleděli na záznamy. Sondy hlásily, že mezitím opustily Mystery desetitisíce, možná statisíce Veegů a zmizely v Modelu. GLADOR na oběžné dráze nic nenaměřil, což byla jasná známka toho, že energetické bytosti skutečně splývají s kosmickým planetáriem.

„Už je jich půl milionu," zašeptal David Golgar po chvíli. „A pořád jich přibývá. Zabíjejí se."

Cyrra Maloryová ukázala na obrazovku, na níž bylo vidět okolí gondoly. Uri nikde. Nejspíš už se nalodil. Zato se k nim blížil osamělý Veego.

Golgar pohlédl na displeje lokátorů a řekl: „Vzduch je čistý. Jakmile se nablízku vytvoří energetická koule, okamžitě odstartujete!"

y Co chceš udělat?"

Šéftechnik ukázal na Veega, který už byl od nich nejvýš sto metrů. „Svítil jinak než ostatní. Prozrazuje ho, jak se mu leskne' tělo."

„To je Philip!“ vyhrkla Ida Kymberová. „Voya! Co chce?“

Golgar opustil gondolu a vydal se Veegovi vstříc. Ten obkroužil gondolu, ale nedotkl se jí. Jeho taktika byla jednoznačná.

„Chce nás odehnat,“ prohlásil šéftechnik a držel se těsně u Voyi. Přepnul na všechny dostupné frekvence a oslovil ho pomocí zesilovače: „Identifikovali jsme tě, Voyo. Co nám chceš sdělit? Pojď na palubu GLADORU! Musíš nám pomoci dostat na Mystery hyperprostorový rezonátor. Ten zbaví tvůj národ hrozby.“

Veego se obrátil k němu a začal na něj dotírat. Golgar tiše zaklel a provedl úhybný manévr. Po zkušenostech s veegskými dětmi nechtěl riskovat srážku. Nakonec mu nezbylo než utéct zpátky do gondoly.

„Čert ho vem. On se dočista zbláznil,“ rozčiloval se šéftechnik.

Randolph element na něj starostlivě pohlédl a zeptal se ho: „Jsi si jistý, že je to Philip?“

„A kdo by to měl být jiný?“

Vtom je hlášení z GLADORU varovalo před energetickým stvořením, které vyvstalo čtyři kilometry severně od nich. Nastartovali gondolu a vystoupali do deseti kilometrů. Zprvu se zdálo, že Veego se s tím spokojil. Přelétl hory a zmizel jim z dohledu.

11.

Synkona v Taylfingu, 1288 NGL

Dělení skončilo, ale nebezpečí přetrvávalo. Nebyli by to Ennoxové, kdyby se nepokusili vypátrat všemi prostředky příčinu dějů, jež ohrožovaly jejich planetu. Bludičky se nedaly objevit v žádném obraze Pyramidy, a přece se nedalo zcela vyloučit, že obojí spolu souvisí.

Philip klidnil své soukmenovce a varoval

je, aby se nedopustili žádné nepředloženosti. Naštěstí si nechali domluvit. A tak i nadále docházel do Pyramidy jen on sám. Tu a tam se přistihl při tom, že „nešel“ rovnou do nitra stavby, ale ještě chvíli dlel venku.

Mnohdy narazil na androgyna nebo Raunacha, a jednou potkal dokonce i Theana Dor-Rese. Informoval ho o nepatrných úspěších při výzkumu záhadných obrazů. Skutečnost, že Theanové na radu robotů tehdy svolili k uložení Pyramidy na hlavním světě, svědčila o obrovské důvěře, kterou noví vládci Damurialu vkládali do androgynů.

„Podle terranského letopočtu se chýlí ke konci rok dvanáctistý osmdesátý osmý,“ sdělil Thean A-Dvanáct Ennoxovi, když ho navštívil po třítisíci. „Mohu ti přednést radostnou zprávu, Philippe?“

„Když to musí bezpodmínečně být.“ Veego byl myšlenkami úplně jinde.

„Kmen Dvanáctek slaví výročí společně s tebou. Víš, že se reprodukujeme. Před několika hodinami se tady na Synkoně probral k životu A-Dvanáct-Tři tisíce. Ještě se nevzdaluj, prosím, Philippe. Splníš mi jednu prosbu?“ ^ „Proč ne?“ „X „Vyříd’ Robertu Gruenerovi naše pozdravy. Postrádáme ho a přejeme si, aby nás brzy navštívil.“

„Rád mu to vyřídím, pokud to půjde,“ odpověděl Philip. „Nebude to ale hned. A teď mě omluv, prosím. Mám práci.“

Ennox se odebral zkratkou do Pyramidy a najednou tonul v záplavě zářivých symbolů. Vyhledal si těch několik málo, jejichž obrazy už znal. Začal znovu do sebe vstřebávat všechno, co bylo přístupné jeho duchu a co snesl.

Každého jiného Veega by byly tyto vjemy dohnaly k šílenství a zabily. Jeho ne. A v té chvíli si Voya neboli Philip neboli Boloshambwer začal klást otázky. *Proč*

nemá Pyramida vchod z arresa? Pravděpodobnost, že se mu dostane odpovědi, se zvyšovala každou návštěvou: Aby do jejího nitra mohli pouze Veegové.

Proč jen já dokážu odolat šílenství a pochopit obrazy? -Protože ty jediný máš čip, který ti kdysi propůjčil přítel, jemuž Pozemšťané říkají ID.

Odpovědi se zažíraly do Philipova nitra jako žhnoucí uhlíky. Připomínaly mu tragiku jeho osudu, který v sobě nesl od chvíle, kdy získal aktivátorový čip. Bylo to pro něj čím dál důležitější.

Obrazy se postupně probouzely k životu. Ukazovaly klínové lodě a také kulaté. Přehnaly se nad nějakou planetou a náhle přešly do horizontálního letu. A pak zničehonic zmizely a objevil se další obraz světa jedné hvězdy, obdařené víc než dvaceti planetami.

Philip sebou trhl a vjemy se mu vytratily z vědomí. Rychle se rozhlédl a spatřil na zkosených stěnách Pyramidy stovky písmenných symbolů s vlastními světelnými zdroji. Svůdně a vyzývavě mu zářily vstříc. Kdyby za jeden rok pochopil vždy jeden symbol, rozluštil by je za život všechny. Tolik času a trpělivosti však pro poselství z arresa neměl.

Fakt, že jde o poselství, mezitím přijal s toutéž samozřejmostí, s jakou akceptoval nález Pyramidy. Co by mělo za smysl, vidět věci jinak, než jsou?

Philip zatlačil tyto myšlenky do pozadí a otevřel své smysly opět soustavě modrého obra se shlukem planet. Putoval pohledy po panoramatu až ven do kosmu k hromadě hvězd nacházející se tam, kde kdysi vládla Abruse.

Druhá strana univerza!

Nebylo pochyb, že šlo o arresum. Dřívější obrazy však nepocházely z druhé strany.

Philip se jim vzpíral, ale mamě. Viděl lodi nad Nomanem, a když pozoroval vý

jev od začátku a znovu si jej „přehrával“ před vnitřním zrakem, objevil také kolosální kosmickou loď, na jejíž palubě se dostali Galaktikové k Velké prázdnotě.

Byla to BÁZE, dálková loď gigantických rozměrů, téměř jakási létající planeta. Nové obrazy v Pyramidě, která existuje dva miliony let.

Ennox se znovu oprostil od fantastických vjemů a propátral pohledem Pyramidu. Stanovil střed dna a spustil se dolů. Usedl s rukama založenýma na prsou a se zkrříženými nohama a vzhlížel k symbolům.

„Mluv ke mně a vyprávěj mi nějaký příběh,“ zamumlal. „Nejlépe všechno pěkně od počátku.“

Pyramida mu to ale nijak neulehčila. Musel absolvovat mnoho návštěv a cvičení zacházejících až na pokraj bezvědomí, aby celkově pochopil obrazy obsažené v symbolech. A dařilo se mu postupně rozlišit sled jednotlivých epizod.

Mezitím začal na Synkoně a Mystery nový rok a Philip potkal na jedné ze zotavovacích procházek mimo Pyramidu Theana Dor-Rese. Ředitel školy ho přátelsky pozdravil a Ennox se mu svěřil se svými zkušenostmi s Pyramidou i s tím, co dosud vypátral.

„Někdo natočil věrohodný film o tom, co se dělo před desetiletími ve Velké prázdnotě a na druhé straně dělicí vrstvy,“ řekl na závěr Raunach. „Dal bych nevím co za to, kdybych ho mohl zhlédnout. I kdyby byly ty události sebevíc staré.“

Philip by mu mohl naznačit, že by se z toho zbláznil, ale mlčel. V jeho mysli se odehrávaly věci, které ho přiměly ukončit hovor s Theanem a vrátit se co nejrychleji do Pyramidy.

/ kdyby byly ty události sebevíc staré. Theanova slova mu nešla z hlavy. V jeho vědomí se začal odvíjet nový film. Po něm další. Pořád ještě to ale netáhlo Ennoxe zpátky do Vlasti. Čím víc obrazů chápal,

tím názorněji se mu vyjevovala vlastní pravda. To, co viděl a co mu bylo zprostředkováno, nebyl záznam z nejnovější doby. Reálné hvězdné konstelace v obrazech pocházely z doby, kdy se stavěla Pyramida.

Informace byly staré dva miliony let a ukazovaly, co se stalo vlastně před nedávným.

A Philip objevil ještě jiný obraz. Týkal se konečné fáze boje proti Abruse a navazoval na procesy, k nimž došlo, když ID poslala do arresa koncepty a objevili se Noctumové, aby podle nich stvořili ostrovy života. Dvě síly pro budoucnost druhé > strany. Následný obraz signalizoval, že je zapotřebí ještě třetí síly, aby se dílo povedlo. Jestliže se při tom nejednalo o samu superinteligenci, pak ji musely představovat národy arresa jako Ayindio ve, Barrydové a další.

Philip otevřel své vědomí ještě víc, obraz však mu zakryl šedý závoj. Ale pak se vylekal a vrátil se pracně do skutečnosti. Spěšně se odebral zpátky na Mystery, aby si odpočinul.

Nic se nezměnilo ani po dalších dvaceti návštěvách. Nakonec se smířil s tím, že narazil na hranice svých možností a sám se dál nedostane. Jak ale pokročit? Jeho soukmenovci nebyli schopni snést obrazy a jejich obsahy. A pokud ano, tak ne nadlouho.

Nějak to ovšem musejí dokázat. Když ne jednotlivě, pak tedy společně. Philip se obrátil na dva zkušené Veegy a o několik dní později vstoupili ve třech do Pyramidy - Philip, Wilbur a Alfred. Chytili se za ruce a podstoupili jediný pokus, který jim dovolil osud.

12.

Oběžná dráha kolem Mystery, 28. srpen 1289 NGL

Náhle byl tady. Hermese Eisar se zděsil a sevřel rukama lenochy křesla.

„Ještě jste neodletěli?“ zavřískl denervující fistulkou. Syntronika přiškrtila hlasitost na míru snesitelnou pro Eisara.

„Ne,“ odpověděl Siganec a o kousek se narovnal. „A nemáme ani v úmyslu to udělat. Stačí, že jsem odvolal obě skupiny z povrchu, Voyo!“

Philip měl místo očí úzké škvírky, když zapištěl: „Nedovolil jsem ti nazývat mě tímto jménem, skřete! Varuju vás naposled! Riskujete život, když zůstanete. Hyperjevy sílí, a až vás dostanou do klepet, neuniknete.“

„O čem to meleš?... Co se děje, Philipe?“

Ennox si založil paže na prsou, změřil si nepatrné dveře v pozadí a rozmrzele zamumlal: „Trvá to a pořád to trvá.“

Konečně se přiručili ostatní a zhroutili se do křesel.

„Tak spust’!“ zachrčel David Golgar. „Opravdu už nemíníme ztrácet čas. Proč jsi nereagoval na můj radiogram? Hyperprostorový rezonátor už mohl být dávno na místě.“

„Nevím, o čem mluvíš, skřčku. Co je to hyperprostorový rezonátor?“ vypískl Veego. ^

„Přístroj, který by zachránil vaši planetu,“ vmísila se do hovoru Cyrre Maloryová. „Museli byste se ale dostat na Camelot a vyzvednout si ho tam.“

Philip se mírně uklonil a namítl: „Nikam nepůjdeme, je mi líto.“

David Golgar vřel vztekem nad tou ignorancí. „Dobrá,“ zavrčel, stěží se ovládaje. „Když je vám fuk, co se stane s Mystery, pokusíme se zkrotit splašeného koně jinak. Když jsi nás posledně opustil, zůstal jsi nám dlužen odpověď na otázku.“

„Kterou z tisíce otázek máš na mysli?“ zaječel posměšně Ennox. „Ostatně Mys-

tery, jak říkáte naší planetě, nám není vůbec fuk."

"Tak nám už konečně pověz, co *Je podstatné*?" vybuchl šéftechnik.

Philip vmžiku zvažněl a prohlásil: „*podstatná* je skutečnost, že ještě není zcela rozluštěna velká kosmická hádanka. Zjistili jsme to, když jsme v roce dvanáct set šedesát vašeho letopočtu vstoupili na Cha-ron II." Vzápětí vyličil všem příběh druhé výpravy vedené Theanem Imu-Raorem, která objevila Pyramidu a přepravila ji na Synkonu.

„Přirozeně jsme ihned pochopili, že stále ještě existuje spojitost mezi Mystery, samplery a Charonem II jako jejich ohniskem. A čím déle jsme usilovně zkoumali Pyramidu, tím zřetelněji jsme poznávali, že máme co dělat s existenciálním problémem."

„Není nic nového, že povyšujete každý svůj další objev na existenciální problém," zavrčel Eisar. „Podobnými žvásty jste tehdy nalákali Galaktiky k Velké prázdnotě."

„Ano," zavřeštěl Philip. Proč pořád uvažujete po troškách, v tak krátkých časových úsecích? Co je pár desetiletí ve srovnání s tím, co jsme dokázali během naší existence? Nyní víme, že naše puzení bylo správné. Kruh se uzavírá, Siganci. Vyřídte to Rhodanovi, pokud ho potkáte."

„A tím se dostáváme k vlastnímu cíli naší mise," řekla Ida Kymberová, vstala a máchla rukou žalobně směrem k obrovskému obličejí. „Měli byste nám pomoci v boji proti Tolkandům a poohlédnout se po Perrym a jeho dvou společnících."

„To nemá smysl. Přišli jste o půl roku pozdě. Nemáme na to čas, chápete? Protéká nám mezi prsty. Proto vám také zůstaneme dlužní pár odpovědí."

„Michael Rhodan přišel včas, ale i jemu jsi odepřel odpovědi. Proč?"

„Protože Charon II byl ještě proniknut negativní strangeness. Nemohli jsme roz

řešit tento problém a jen jsme tušili, že to má něco společného s námi samotnými. Ale od té doby, co známe Pyramidu, víme konečně, že to je doopravdy tak. Velká prázdnota na nás vždycky působila jako magnet. Dál nám ale mohli pomoci pouze androgyni a místní národy. Pozdravujte od nás Roberta Gruenera, až ho navštívíte. Vyřídte mu, že jeho stvoření z kmene Dvanáctek se cítí v říši Damurial jako v bavlnece."

Philip ze sebe nyní doslova chrlil informace. Líčil vývoj v Theanské říši v období střetů a v křiklavých barvách zachytil ..především rozhodující bitvu mezi Dor-Resem a jeho sokem Axo-Nochhim. Seznámil posluchače také s pozitivními událostmi, které vyvrcholily v roce 1265 poté, co se vrátil Thean A-Dvanáct a byla objevena falešná uma.

Androgyni posbírali v lese popel Theana Pi-Poula a uložili ho do nové schránky. Nesprávnou směs popela zlo volného Axo-Nochhiho a nic netušícího Kal-Deera rozsypali nad mořem a předali ji tak věčnému zapomnění. Uma s Pi-Poulovým popelem zaujala místo na sloupu.

„Patrně jsme se naučili o evolučních cyklech mnohem víc než všichni Galaktikové," uzavřel Philip svou zprávu. „U Velké prázdnoty nastal čas míru a pokroku, zatímco Mléčná dráha už po staletí degeneruje a upadá. To je zlé znamení. Možná byste si měli doma také udělat pořádek."

Hermes Eisar to už nevydržel. Vyskočil z křesla, přistoupil k zábradlí a pevně je sevřel. Naklonil se z galerie co nejbliž k obrovskému obličejí a zařval: „Mystery je ohrožena mnohem víc. Copak jsi to neměl možnost sledovat v posledních hodinách? Hyperstrukturální jevy sílí. Počet zpanikařených Veegů hledajících ochranu v Modelu a páchajících tak hromadnou sebevraždu jde do milionů. Tvůj národ stojí na

pokraji propasti a hrozí mu zánik. To je sice také evoluce. Ale za jakou cenu!"

„Připadáme si pomalu jako blbci," vmísila se do debaty Cyrra Maloryová. „Chceme vám pomoci a vás jako by nezajímal vlastní osud."

„Siganci mají krátkou paměť, že? Od začátku do vás hustím, abyste odletěli domů. Tady nic nezmůžete. A my zase nemáme možnost vám pomoci v pátrání. I kdybyste měli k dispozici techniku, která by odstranila jevy ve *Vlasti*, nedovolili bychom vám to udělat. Nic, co se děje na našem světě a nad ním, nás neruší v konání ani v cestě. To vy ale nikdy nepochopíte."

„Jaký má pro vás význam Pyramida?"

„Otevřela nám konečně oči. Nyní známe všechny souvislosti a můžeme získat přesná data o naší budoucnosti."

Obličeje přítomných Siganců byly náhle do jednoho světle zelené.

„Opakuj to!" sykl David Golgar a trásl se mu hlas. „Vy víte, co vás čeká?"

„Přirozeně. Kruh, který se uzavřel, je kruh poznání. Nyní mě ale potřebuje můj, národ. Možná se ještě někdy uvidíme. Zůstaňte, kde jste! Ať vás už nevidím na povrchu!"

„Neodcházej!" zařval šéftechnik. „To nám přece neuděláš!"

Philip jen pokrčil rameny. Jeho lítost byla nelíčená. „Musí to být. Máme naspěch jako nikdy předtím. Dny Mystery jsou totiž sečteny." Po těchto slovech zmizel.

13.

Planeta Veegů, 1288 NGL

Voya slyšel volání a chvíli mu trvalo, než zjistil, odkud přichází. Váhavě opustil povrch *Vlasti* a vznesl se do nebe plného zázraků. Váhal, čím víc se blížil Modelu milionů let. Tam nahoře nemůže nikdo volat,

jedině že by to byl zlý žert cizinců. Voya si vzpomněl na Galaktiky, v posledních letech a desetiletích se ale nikdo nepřiblížil k planetě. Mentální hlas navíc zněl důvěrně známě a byl plný barev. Bezpochyby po něm toužil nějaký Veego.

Naléhal čím dál víc a žádal ho, aby se dostal co možná nejbliž k dílu všech generací.

Voya ho poslechl a ponořil se do oceánu nejistoty a úžasu a vmžiku poznal, že prožívá něco, co odporuje jeho dosavadním vědomostem. Je to vůbec možné?

Volající se jmenuje Sanyungorios. V mládí mu říkali Sanyung a později se toulal po vesmírných dálavách pod jménem Yung. Když vyhasla jeho solární pleteň, stal se z něj Orios a rozdělil se. Na sklonku života vstoupil do Modelu a zemřel.

Voya poprvé v životě pocítil paniku v sobě samém, ale Sanyungorios ho okamžitě uklidnil a šetrně mu připomněl pravdu: „Pouze ty máš sílu ji snést." !

Voya se brání roli odvržence a myslí automaticky na to, že se mu teprve nedávno přihodilo cosi podobného, když dlel s dvěma průvodci v Pyramidě a společně luštili poslední obraz. Potom však Galet a Bejj v hrůze a za potupného smíchu neviditelného utekli do bezpečí *Vlasti*.

„Jsem anachronismus," odpověděl zlehka. „Pomalů si na to zvykám. Sanyungoriosi, co znamená tvé jméno a jak to, že jsi schopen se mi zjevit? Nezemřel jsi snad a nevstoupil do Modelu?"

Jeho neviditelný společník si přirozeně všiml, že stále ještě myslí na sen, který ho svírá ve své moci.

„Pohlédni k Modelu! Vidiš ono nepatrné světélko? Jak na tebe mrká a kyne ti? To jsem já. Jeden z těch, kteří jsou ve čtvrté životní fázi."

„Je to tedy pravda!" Voya září a radostně pulzuje. „Vždycky jsem v to doufal a toužil po tom. Veego nemůže zemřít."

„V Modelu se stává součástí celku, a přece si zachovává svou identitu. Naše vědomí žije dál a budou žít věčně, dokud bude existovat Model nebo Planetárium, jak mu říkají mnozí aktivní. Tys spatřil znamení času a zažil jejich účinky, Voyo. Vyvozuješ z toho vyšší závěry než většina aktivních. Ano, vidím na tobě, že přesně víš, co čeká náš národ.“

„Máš pravdu,“ odpověděl Voya oslnivou září, prodchnut úctou a obdivem a věčnému Sanyungoriosovi. „Dělení proběhlo příliš brzy a jevy už nebudou slabé. Slíí a dřív nebo později pohltnú všechno.“

„Proto nyní prožívám všechno, co poznáváme ve čtvrté životní fázi. Dějiny našeho národa, jak je znáte, obsahují mnoho omylů a iluzí. Pravda je jiná. A bude vás bolet.“

„Nejsou naše bolesti už tak dost silné? Mnozí onemocněli po návštěvách Pyramidy a nyní je souží planetární bolest, jež roste společně s jevy. Když jsme tehdy přemístili Pyramidu z Charonu II na Synkonu, objevily se první známky tohoto vývoje ve *Vlasti*. Silily rok od roku, den ze dne a s bolestmi se dostavil také strach.“

„To je přechodný jev. Vnímej opravu svého vědění, Voyo! Humanoidní podoba nám byla dána od počátku. To, že jsme zprvu přijali podobu Dropherů, byla čirá náhoda, protože jsme se s nimi setkali jako s prvními. Později jsme narazili na Anoreey a to v nás způsobilo, že humanoidní podoba k nám patří stejně jako solárně pleteňový orgán. Je to jako nutkání.“

„Něco, co nám je vnucováno *zvenčí*!“

„Stejně jako tvrzení, že zhotovení Kosmického modelu má stejný význam jako odpověď na třetí konečnou otázku. Je to legenda a zpochybňujeme dokonce i vědění, že už miliony let pracujeme na tomto úkolu. Jisté ovšem je pouze to, že naše činnost má něco společného s třetí ultimativní otázkou a že vytvořit Model zname-

ná dokončit ho ve správnou chvíli. Ta nastane, až konečně vyřešíme velkou kosmickou hádanku.“

Voya se smrštil pod dojmem poznání. „Nyní tedy vím, o co jde. Stane se to za několik málo měsíců.“ Posléze líčil, co prožili v Pyramidě. Není to tak dlouho a od té doby nevstoupil do Modelu žádný Veego. Informace jsou pro Sanyungoriosy nové a vyvolaly u něj oslnivou zář. „Tím se kruh uzavírá,“ vyjevil závěrem. „Náš národ dosáhne prahu a dojde na konec dlouhé cesty.“

„Dny našeho národa a *Vlasti* jsou sečteny,“ přisvědčil Voya. „Nicméně pověz, Sanyungoriosi, je něco známo o původci toho všeho?“

„Ne,“ zní poslední matná odpověď. „Ne. Báječně jsem si s tebou poklábosil.“

Nepatrné světélko v Modelu pohaslo a Voya klesl zpátky na povrch. Tam na něj čeká národ Veegů - miliardy se dychtí dozvědět, co se stalo.

14.

Obezná dráha kolem My stery, 31. srpen 1289 NGL

Dole na Mystery zuřilo zemětřesení nebývalých rozměrů. Během čtyřiačtyřiceti hodin se dostavovaly otřesy v čím dál rychlejším sledu. Současně pokračoval hromadný úprk Veegů do Modelu. Sondy obíhající planetu poskytovaly děsivé obrázky. Útěkem se jich už hledělo spasit sto milionů ze dvou miliard.

Museli si toho ale všimnout, přinejmenším Philip. Marné byly pokusy stabilizovat Model. Mízelo čím dál víc jeho součástí. Zůstávaly po nich černé díry a neustále se rozšiřovaly.

Pět Siganců sledovalo vyhrocující se události z galerie nouzového modulu. Na

povrchu Mystery už rádlilo víc než třicet bludiček. Neustále se nadouvaly a dosahovaly už průměru deseti kilometrů. Přibližovaly se k Modelu.

David Golgar zuřivě pracoval na terminálu, který si nechal dopravit z můstku. Ustavičně měnil barvu obličeje a zrychleně dýchal.

„Co je?“ zeptal se ho opatrně Randolph element. „Po čem pátráš?“

Šéftechnik mu odpověděl až po několika minutách. Narovnal se a prohlásil: „Tohle jsou snímky z noční strany. Vlastně by se dalo očekávat, že za dírami v Modelu bude vidět spirálová galaxie. Jenže je to právě naopak. Třebaže NGC 7793 nezměnila ve vesmíru polohu, není vidět nic jiného než tmů. Znamená to, že energetická vrstva Modelu zůstává zachována, mizí jen obsah.“

„Jasně,“ řekl Cyrra Maloryová. „Veegové se koneckonců stabilizují, protože se obětují.“

„Tomu moc nevěřím,“ pochyboval Golgar. „Na Philipa naše názory neudělaly moc velký dojem. Podle mě je to trochu jinak. Nevíme toho dost.“

„No jo.“ Ida Kymberová svažila obličej. „Jestli to chcete vědět, od základu jsem změnila názor. Máme málo času na to, abychom se dozvěděli víc. Můžeme se vrátit domů.“

„Ne, dokud nezjistíme definitivně všechno o osudu Veegů a jejich planety,“ oznámil Hermes Eisar. „To je rozkaz.“

„Ach?“ zachrčel kdosi na druhé straně galerie.

Všichni prudce otočili hlavy.

„Philip, konečně! Čekáme na tebe už tři dny.“

„Dřív to nešlo. A i tentokrát mám málo času. Chvilí jsme si doopravdy mysleli, že se náš národ nachází v obrovském nebezpečí. Předčasné dělení a bludičky jsme chápali jako varování. Potom se mi ale poved

lo s účinnou podporou dvou druhů rozlousknout poslední a nejdůležitější obraz. A Sanyungorios mě zavolal a vysvětlil mi, že náš národ dosud podléhal několika omylům.“

*

Ennox sdělil Sigancům, co se dozvěděl o čtvrté životní fázi a o možných chybách ve veegských dějinách. Neustále při tom napínal své humanoidní tělo, zajíkal se a hledal vhodná slova. Pět posluchačů jasně cítilo, jak je stále silně rozrušen tím, co vypráví.

„Čtyři životní fáze — víte, co to znamená?“ zeptal se jich nakonec a odchrchlal si. „My Veegové nemůžeme zemřít. Naopak. Vcházíme do Modelu a teprve tam se nám dostává vlastního určení.“

Davidu Golgarovi náhle spadly šupiny z očí. „Pak nepotřebujete ani svou planetu!“ zvolal. „Proměňujete se v duchy, stává se z vás jakási skupinová inteligence.“

„To nevíme, malý příteli.“ Philip se naklonil nad galerii a shora pohlédl na Sigance. „Promiňte, když vám budu chvíli stát ve světle.“ Opět se stáhl, povzdech si a dodal: „Kdybychom to věděli, bylo by nám lépe. Všechno, co nám zatím připadá jisté, je poznání, že naše práce je u konce. Nemusíme měřit univerzum. Víte, co si myslím? Že jsme dostali tento úkol jen proto, abychom ve správném okamžiku stanuli před nejvyšší kosmickou hádankou a ujasnili si vlastní poslání svého národa. Pohlédněte dolů na náš svět. Ještě pár hodin a hyperzemětřesení uzavře Mystery. Bludičky se vzájemně dotknou, spojí se a vytvoří druhý obal, jakýsi 5D plášť, který ochrání povrch planety a všechny živé bytosti od následků událostí. Nemohly by dál existovat a bylo by kruté nechat je bídně zahynout. Stane se z nich energie a my je vezmeme s sebou.“

„Kam, Philipe? Co vás čeká? Přestup do hyperprostoru?“

„Vůbec to Jednomu neulehčujete,“ zafr-

kal Ennox. „Nějak ale cítím, že by se Rhodan a náčelník Stříbrná kadeř měli dozvědět, co se dělo a stále ještě děje.“

Popsal Sigancům obsahy jednotlivých obrazů Pyramidy a Nakonec se zajíkl a dodal. „Třetí síla... to jsme my. Veegové! -Tak, a je to venku. Není pochyb. Před dvěma miliony let kdosi přesně zaznamenal v obrazech to, co se stalo před několika desetiletími. Onen někdo ovlivnil náš vývoj. Patrně je to ten, kdo zadal zhotovení Kosmického modelu. Víím, jde jen o domněnku. Je to také jediná otázka, na niž jsme nedostali odpověď.“

Sigancům se z Veegových odhalení zatočila hlava.

„Jsi si jistý, že to není omyl?“ vyhrkl David Golgar.

„Naprosto. Afinity mezi samplery a Charonem II existuje jen proto, že Mystery je také průchozí svět. Planetu ale nezřídili ;

Ayindiové jako spojení mezi arresem a parresem, nýbrž onen někdo. Patrně byla prvním průchozím světem vůbec. Náš někdo ji nejenže odloučil od spirálové galaxie, ale otočil kolem osudu opačným směrem.“

Z levého oka se Ennoxovi vyřinula jediná slza. Rychle ji utřel a pokračoval: „To on nás stvořil. A přidělil nám humanoidní postavu.“

„A to vás tíží,“ řekl Hermes Eisar a pokýval hlavou.

Philip pohlédl na siganského kapitána užasle a zděšeně zároveň. „Nevíme. Možná to ID provedla z pověření nějaké vyšší moci. Má to ale nějaký význam? Na náš osud to nemá žádný vliv. Náš stvořitel nebo ten, který někoho pověřil naším stvořením, myslel daleko dopředu. Tělesné bytosti sice mohou transferovat do arresa, zemřou však nejpozději do čtyřiceti dní. Na rozdíl od energetických tvorů, jako jsou Veegové ve svém původním stavu.“

„Model, vrstva v atmosféře obepínající vaši planetu, to je váš původní stav?“

„Vrstva, ano. Nevíme, jak to souvisí s Modelem. Možná se to dozvíme až po přechodu. Můj národ tam na druhé straně najde novou *Vlast a já* prokleju superinteligenci za to, jak zákeřně a sprostě se mnou zacházela.“

„Máš na mysli buněčný aktivátor?“ vyhrkl Colgar. „Tak se ho zbav.“

„Vyřízni mi ho a budeš se divit. Objeví se znovu dole na Mystery a spojí se s mou aureolou. Nesčíslněkrát jsem se v posledních měsících uchýlil do samoty a dělal jsem všechno možné, abych se ho zbavil. Rychle jsem se točil, abych ho vyvrhl z energetického těla. Marně. Jsem odsouzen k tomu, abych zůstal navždycky v této ~ části univerza. Voya je zajatcem osudu. Proklínám ID. Superinteligence Místní skupiny nás ostatně nemohla stvořit. To by věděla, že jsme nesmrtelní a žijeme dál v Modelu. K čemu by mi pak dávala aktivátorový čip?“

„Abys byl nesmrtelný v tělesném stavu,“ namítla Ida Kymberová.

„To by musela vědět, že osvobození arresa od Abrusina jha nepotrvá věčně. A že by to bylo kvůli Pyramidě? To se mi zdá příliš prosté.“

„Proč kvůli Pyramidě?“ zeptal se Ennoxe Randolph element.

David Golgar ho rýpl do boku a vykřikl: „Namáhej si trochu mozkové závit, Randy. Veegové nebyli schopni pochopit obrazy v Pyramidě, protože to oni jsou třetí síla. Zešileli by a zahubilo by je to. Jen jednomu se to podařilo, protože je díky aktivátoru nesmrtelný a psychicky odolný: Voyovi. ID propůjčila Philipovi čip prostě proto, aby přijal informace a předal je dál svému národu.“

V nouzovém modulu zavládlo mlčení, které po nekonečně se vlekcoucích vteřinách prolomil znovu Ennox: „U dálav univerza — teď když to říkáš, tomu také začínám věřit. Zatím jsem pochyboval. Davide

Golgare, nenapadá tě náhodou, jak bych se mohl zbavit aktivátoru? Nechci tu zůstat sám jako vesmírný ztroskotanec. Ať si superinteligence vezme zpátky ten svůj zatracený krám."

Šéftechnik se zničeně zhroutil do křesla a zamumlal: „Já nevím. Tady je moje moudrost u konce."

Philip přešlápl neklidně z nohy na nohu a pak zavrčel: „Jestliže mi nikdo nemůže pomoci, pak se brzy zase uvidíme. Pokud ne, pozdravujte ode mě Rhodana a všechny ostatní, kteří mě znají. Budete mi chybět, to mi věřte."

„Perryho potěší, až tě zase uvidí," chlácholil Ennoxe Golgar. „Určitě. Nejdřív ho ale musíme najít."

Voya zavrtěl smutně hlavou a odpověděl: „Moc nadějí vám nedávám. Když mi nebude dopřáno transferovat, budu na nějaký čas vaším hostem. Zbývá mi energie ještě na pět zkratk. Nikde si nebudu moct dobít solárně pleteno vy orgán. To bude má jistá smrt."

Vtom zazněl poplašný signál. Hyperfyzikální jevy obíhaly planetu a mezitím čněly až nad atmosféru.

„Letěte už!" vyhrkl Philip. „Opusťte soustavu! My se brzy vydáme na cestu. Kosmický odpočet už běží."

„Budeme ti držet palce," slíbil Ennoxovi David Golgar. „Zvládneš to! Zahod' tu věc do hyperprostoru!"

Philip přikývl, vrhl na Sigance poslední smutný pohled a byl pryč.

^ ^ ^

Ze vzdálenosti dvou světelných let pozorovali dění. Celou planetu mezitím obepnuly strukturální otřesy a natahovaly své neviditelné prsty daleko do vesmíru. Všude šlehaly blesky a výboje gigantických rozměrů. Klidně by stačily na zničení jedné planety.

Bylo to strašlivé, ale současně to působilo dojmem, že je to řízené. Ze by dva miliony let starý program?

„Po vrch-se halí do zářivého povlaku," konstatoval David Golgar. „Rostlinstvo a zvěř to mají určitě už za sebou."

„Nebo také ne, prcku," namítla Ida Kymberová a sjela ho káravým pohledem. „Tentokrát jsi přestřelil, Davide. Vždyť ani Philip nevěděl, jak to skutečně proběhne. Možná flóru a faunu čeká totéž co Veegy -transfer v energetickém stavu a nový vznik na druhé straně. Škoda že se to nikdy nedozvíme."

„Jsem dost mladý na to, abych se jednou vydal na takovou cestu," vychloubal se Šéftechnik. „Podívejte!"

Vesmír kolem žluté hvězdy Enno a její jediné planety se zahnul jako odraz v pohyblivém zrcadle. Mystery se na chvíli proměnila v kotouč, vzápětí se nafoukla jako obrovský balon na dvojnásobnou velikost svého slunce. Enno chrlilo do prostoru své protuberance, jako kdyby se chtělo rozplynout v plynových cárech. Malá sluneční soustava začala tančit a kývat se jako na houpačce.

„Jde do tuhého," prohlásil Randolph Clement zcela zbytečně.

Hvězda a planeta se na sebe střídavě řítily a opět vystřelovaly od sebe. Lokátory hlásily normální gravitační poměry. Veškerá zkreslení působil jen hyperdimenzionální povlak obestírající obě nebeská tělesa a prostor mezi nimi.

Vrstva ve dvacetikilometrové výši nad Mystery v jedné chvíli oslnivě vzplála -že by pozdrav od Veegů?

A náhle Enno a jeho planeta zmizely. Zbyla jen energetická bouře, ale i ta zakrátko pominula. Uprostřed se vytvořilo nepatrné oko a jím odtékala energie, až nezůstalo nic, co by připomínalo cizorodý nebo naddimenzionální jev.

Siganci zírali na obrazovky a tajili dech.

Tam, kde se ještě před několika vteřinami nacházela malá sluneční soustava, vyvstal odraz galaxie. Ta do detailů odpovídala NGC 7793 ležící o padesát tisíc světelných let dál ve vesmíru. Projekce se zvětšila a zrychlila, prohnala se kolem zděšených Siganců a zmizela v hyperprostoru.

„Směřuje do domovské Mléčné dráhy," ohlásil syntron.

Stále ještě civěli na místo, kde se ještě před chvílíčkou nacházela projekce. Nepatrné množství zbytkového tepla z obou nebeských těles svědčilo o tom, že tu byl planetární systém.

„Syntrone, kde je Philip?" zeptal se Hermes Eisar počítače, protože ho nic jiného nenapadlo.

„Není známo. Na GLADORU se nezdržuje."

David Golgar zajásal. „Dokázal to!" zaječel. „Zbavil se toho krámu!"

„Odkud to tak jistě víš?"

„Ten nafukující se odraz galaxie - dal

by se přičíst aktivátoru. Rozplynul se, vrátil se zpátky k ID, vypařil se nebo co já vím ještě."

„Jsi si tím docela jist?" zeptala se ho Cyrra Maloryová. „Myslím, jestli víš, co říkáš."

„Dokonce naprosto přesně. Philip se už neobjevil. Proto musel transferovat. Určitě vstoupil do Modelu. Aktivátor se vytratil jako pára nad hrncem."

Vůbec se mu to nepokoušeli vymluviti^
i'^.;^-' "., -•; . ,.' '...s-.w....

„Na téhle straně se neobjevila žádná náhražka Enna ani Mystery," prohlásil Hermes Eisar. „Patrně to byl pokaždé krycí manévr Ayindiů. Kapitola Mystery je uzavřena na věčné časy. Pozor! Kapitán syntronu! Nalodit nouzový modul zpátky do GLADORU a provést všechny přípravy k návratu na Camelot!" %A;>4 r

Lod' odstartovala za čtyři hodiny. Holografický kalendář ukazoval 31. srpen 1289 NGL,18:24.